

שירי אזכרה

שיעור שנמסר בסעודה רביעית מוצש"ק קרח



מחיר העלון
3 ₪

~ על פי חיי מוהר"ן י"ב-י"ג ~

לי כי התיקון שְלָה מְתַעֲכָב, וְאִז הָיָה אִמְרָה לֹו
וְאִז הוּא יֵשֵׁב שְׁבָעָה דָקָה אַחַת או חֲצִי שָׁעָה,
וְהַרְבֵּה הַתְחִיל לְהַגִּיד עָלֶיהָ תּוֹרָה גְדוֹלָה מְאֹד,
תּוֹרָה מְכַפֶּלֶת חֲמִישִׁי שִׁישִׁי שַׁבָּת, אֲבָל לֹא
הִבְנו אֶת הַתּוֹרָה, כִּי הֶעֱיָקַר זֶה פִּיגָא, פִּיגִי לֹא
מוֹתֶרֶת, הִיא בָּאָה לְרַבֵּה וְהִיא אוֹמֶרֶת לְרַבֵּה
אֲנִי לֹא אוֹתֶרֶת לָךְ, אֲנִי לֹא אוֹתֶרֶת, אֲסוּר לוֹתֶרֶת.

זֶה הָיָה חֲמִישִׁי שִׁישִׁי שַׁבָּת, פִּיגָא בָּאָה בְּשָׁלוֹשׁ-
סַעֲוֹדוֹת, וְאִמְרָה לְאֲבִיהֶ-רַבִּינוּ אֲבָא, עוֹד לֹא
יִשְׁבֶּתָ עָלַי שְׁבָעָה, כִּבְר עֲבַר חֲמִישִׁי שִׁישִׁי שַׁבָּת
וְאִין לֵה תִיקוֹן, אִז פִּיגָא הִבֵּת שֶׁל הַרְבֵּה בָּאָה
וְאִמְרָה לֹו וְאִז הוּא שָׁאֵל אֶת אָדָם פִּיגָא נִפְטָרָה ?
הִיא אִמְרָה לֹא אִז הוּא אָמַר אִתָּם חֲזִכִּים לְהַגִּיד

חֲלוּק כִּי אִם בְּאִמָּה אַחַת, שְׁעִכְשׁוּ הָאָדָם כָּאן וְאָחֵר כָּךְ הוּא
שׁוֹכֵן שָׁם. וְהָיָה בִּידֹו עַל בֵּית הָעֲלָמִין כְּלוּמַר מִי שֶׁהוּא צָדִיק
וְאָף בְּמִיתָתוֹ הוּא חַי, מִדֵּי חֲלוּק אֲצִלוּ בֵּין חַיִּים לְמִיתָה, רַק
מִקְדָּם הָיָה דֶּר כָּאן וְעִכְשׁוּ קָבַע דִּירָתוֹ שָׁם בְּקָבֶר, וְהוּא חַי
שָׁם. וְאִז הַתְחִיל לֹומַר חַיִּים נִצְחִיִּים הֵם רַק אֲצִל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
וְמִי שֶׁהוּא נִכְלָל בּוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא חַי גַּם בֵּין חַיִּים נִצְחִיִּים וְכוּ'
כְּמִבְאָר כָּל זֶה אֲצִל הַתּוֹרָה עֲתִיקָא הַג'ל:

וּבְרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלֹאֲחֵרְיוֹ תַקֵּס"ה אִז אָמַר הַתּוֹרָה תִּשְׁעָה
תְּקוּנִין וְקִרְיָן הַג'ל. וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה חָל אִז יוֹם חֲמִישִׁי וְשִׁישִׁי,
וּבְשַׁבָּת תְּשׁוּבָה שְׁאֲחֵרְיוֹ הֵינּוּ מִסְפָּקִים אִם נִזְכָּה שִׁיכָּסּוּ
אֲלֵינוּ מִחֲדָרוֹ לִישֵׁב עִמָּנוּ בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית לְגִלּוֹת לָנוּ תּוֹרָה.
כִּי לֹא הָיָה דְרָכּוֹ לִישֵׁב עִמָּנוּ בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית כִּי אִם בְּעִתִּים
יִדְוָעִים כְּמִבְאָר בְּמָקוֹם אַחֵר. וְהֵינּוּ עוֹמְדִים וּמַצְפִּים סְמוּךְ
לְחֲדָרוֹ, וּבַתּוֹךְ כָּךְ פִּתַּח פֶּתָאם הַדֶּלֶת מִחֲדָרוֹ בְּבִהְלָה גְדוֹלָה,
וְכָל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עָמְדוּ שָׁם בְּסְמוּךְ נָפַל עֲלֵיהֶם פַּחַד גְּדוֹל
וּנְבִהָלוּ וְנִשְׁתַּחֲוּוּ מְאֹד. וְקָרָא בַתְּחִלָּה שְׁתִּבּוּא אֲצִלוּ בְּתוֹ
הַגְּדוֹלָה, וּנְבִינָסָה תַכָּף לְחֲדָרוֹ. וְהַתְחִיל לְדַבֵּר עִמָּנוּ מַעֲנִין
פְּטִירָת בְּתוֹ הַקְּטָנָה וְזָכוּנָה לְרַבֵּה, וְהַתְחִיל שׁוּב לְהַכְחִישׁ
וּלְהַעֲלִים, וְאָמַר הֲלֹא כִבְר אֲנִי יוֹדַע הָאֱמֶת וְהַכְרָחָה לְהַגִּיד
לֹו בְּפִרְשׁוֹ, וְלֹא נִכְנַס מִחֲמַת זֶה לְסַעֲדָה שְׁלִישִׁית וְנִהְיָ שָׁעָה
אַחַת אֲבָלוֹת בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת:

א (יב) אַחֵר כָּךְ נִסְעָ לְדַרְךָ וְאָמַר הַתּוֹרָה עֲתִיקָא הַג'ל שֵׁם
בְּדַרְךָ שַׁבָּת נִחְמוּ בַג'ל. בְּהִיּוֹת בְּדַרְךָ נִפְטָרָה בְּתוֹ הַקְּטָנָה
מִדֶּת פִּיגָא וְזָכוּנָה לְרַבֵּה, וּבִבּוּאוֹ לְבִיתוֹ הָעֲלִימּוֹ מִמָּנוּ וְלֹא
הוֹדִיעּנוּ לֹו כָּלָל, כִּי לֹא תִתְּנָלָה בְּבִיתוֹ רַק בְּעִיר הַסְּמוּכָה
בְּלֹאדִירְיוֹן שֶׁהָיָה שָׁם אֲצִל מִנְקָה, וְעַל כֵּן הָיָה יוֹבֵלִין לְהַעֲלִים
מִמָּנוּ. וְהוּא וְזָכוּנוּ לְרַבֵּה, תַכָּף כְּשֶׁיִּרְדּוּ מִהַעֲגָלָה וְנִכְנְסוּ
לְבִיתוֹ מִצָּא אֲנָשִׁים מֵאֲנָשִׁי שְׁלוּמָנוּ שְׁבָאוּ אֲצִלוּ מִנְעֻמְרוֹב, אִז
תַכָּף אָמַר לְפָנֵיהֶם דְּבָרֵי תּוֹרָה הַרְבֵּה מִהַתּוֹרָה עֲתִיקָא הַג'ל,
וְהַכְּנִיס בְּתוֹךְ דְּבָרֵי תּוֹרָתוֹ עִנְיָן שַׁבָּעֵת יוֹמִי אֲבָלוֹת כְּמִבְאָר
שֵׁם עִנְיָן שֵׁם. וְגַם בְּדַרְךָ קָדָם כְּנִיסָתוֹ לְעִיר הַכִּינּוּ מִדְּכָרְיוֹ
שֶׁהוּא יוֹדַע בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּסְתַּלְקָה, וְאָחֵר כָּךְ כְּשֶׁנִּכְנְסוּ לְבִיתוֹ
שָׁאֵל וְחָקַר אֶת בְּנֵי בִיתוֹ, וְהַעֲלִימוּ מִמָּנוּ וְלֹא נִהְיָ אֲבָלוֹת כָּלָל
וְלֹא נִדְרַע לֹו מִפִּי אָדָם עַד אַחֵר רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְאִז נִהְיָ שָׁעָה
אַחַת אֲבָלוֹת בְּדִינָא כִּי כָבַד הָיָה אַחֵר שְׁלִישִׁים יוֹם. וְאָמַר אִז
שָׁכַל וְמָן שָׁאִין יוֹדְעִים מִפִּי אָדָם אִין צָרִיכִין לְנִהְיָ אֲבָלוֹת אָף
עַל פִּי שִׁידוּעִין עַל פִּי הַשָּׁנוֹת:

וְאַחֵר כָּךְ בִּימֵי אֲלוּל הָיִיתִי אֲצִלוּ בְּעִצְמִי (כִּי אִז כְּבוּאוֹ לֹא
הָיִיתִי בְּעִצְמִי רַק כָּל הַג'ל שֶׁהָיָה בְּעַת כְּנִיסָתוֹ לְבִיתוֹ שְׁמַעְתִּי
מִחֲבָרֵי שֶׁהָיוּ אֲצִלוּ אִז), וְתַכָּף כְּשֶׁנִּכְנְסָתִי אֲצִלוּ וְהוּא וְזָכוּנוּ
לְרַבֵּה הָיָה יוֹשֵׁב כְּכָבֶד רֹאשׁ בְּצַעַר, וְהַתְחִיל לְדַבֵּר תַכָּף
מַעֲנִין חַיִּים וְיִמִּיתָה, עֲנָה וְאָמַר לִי הֲלֹא בֵּין חַיִּים לְמִיתָה אִין

כמו הי"ד של שרה לא מותרת, התבור לא מותר, הכרמל לא מותר, "כתבור בהרים וככרמל בים יבוא" (ירמיהו מו, יח), ואז הוא אמר תורה כ"ב, שבראש השנה הרב'ה רצה להכנס שם להיכל שאמרו את תורה כ"ב אז הוא לא יכל להכנס, אז הוא היה צריך להביא אלף אדומים – אלף רענדלך הוא נתן את כל המשכרת של השנה שהוא שמע תורה כ"ב, נעשה ונשמע ועם נעשה ונשמע מקבלים את התורה ומי שאין לו ישיבה אז שידליק נר שמן זית הרב'ה היה הרבה פעמים מדליק נר תמיד, זה הסגלה הכי גדולה – להדליק כל פעם נר תמיד – נר שמן זית, ואז סמוך להדלקה והנר היה דולק סמוך לשלחנו, והוא דבר עמנו באימה גדולה, ובתוך כך צוה להביא לפניו סליחה והביאו לפניו ופתחה ואמר קצת מאיזה סליחה של יום כפורים. והכל היה בפני כלנו שהיינו עומדים סביבו והוא ישב על כסאו סמוך לשלחנו בחדרו. בתוך כך התחיל לדבר מהגן עדן והגיהנם שהגן עדן והגיהנם

(י"ג) אחר כך נכנס אצלנו לביתו הגדול ודבר עמנו בדרבו. ואז שאל לאחר אם בכה בראש השנה ואמר אז שעקר הבכיה בשרוא מחמת שמחה וגלה אז ענין הנפלא בשמך וגילון כל היום שהוא ראשי תבות בכיה כמבאר בסימן קע"ה:

ואמר אז שהיה לו אז מה שנקרא בלשון חסידות הארה גדולה לומר תורה אף על ידי זה נתבלבל וספר שבתו הקטנה שנפמרה באה אליו בקובלא רבה, כי בני ביתו היו עוסקים ברפואתה עם גברי אחד שהיה עוסק בלחשים וסגלות. ואמר רבנו וזרנו לברכה שאף על פי שעבדו אינם נשכחים מכשפים, אבל זה העבד'ה היה מכשף גמור וזה היה פגם גדול לנשמה קדושה ויקרה כזאת. על כן באה אליו בקובלא רבא על זה ואז הכיר לשאל עד שהודיעו לו בנ"ל, ועל ידי זה תקן אותה ומחמת זה נתבלבל הדבר ולא אמר אז התורה הגדולה שהיה מוכן לומר בנ"ל:

ובחמלת השם חסדו גבר עלינו וסבב השם ותברך שאף על פי כן לא אבדנו התורה הזאת, כי זכינו אחר כך ביום שני שגלה לנו אז תורה גבוהה ארבה ורחבה ועמקה מאד והיא

הם בזה העולם וכו' כי הגן עדן נמצא בעולם בקטב הצפוני, הגן עדן והגיהנם הם בזה העולם וכו' ונכנס מענין לענין עד שגמר כל התורה חותם בתוך חותם הנ"ל ונשתתתה האמירה בערך ארבע שעות:

ומה שעבר אז אי אפשר לספר בכתב. אשרי השעה אשרי הרגעים שזכינו לעמוד לפניו. ואחר כך בשבת אחר סבות אמר שבשביל התורה הזאת נתן אלף אדמים לשומר הפתח למעלה במקום שהיה שם וכו' כמבאר במקומו:

שיעור שנמסר במוצ"ש ק בחולון – יארצייט ר' חיים מקלויזנבורג

ביום שישי יהיה היאר-צייט של הקלויזנבורג, הוא היה הצדיק הכי גדול בדור – חד בדרא, צדיק כזה לא היה כבר מזמן חרפן בית שני ולא יהיה עד הרגע שייבא משיח, הוא זכה להקים

התורה חותם בתוך חותם ששסימן כ"ב. והתורה הזאת נאמרה פתאם, כי בתחלה ישב ודבר עמנו בדרבו ומקדם צוה לאיש אחד להביא לו שמן ופתילה לתקן לו נר של שמן זית, ואחר כך הדליק הנר בעצמו. כי בן היה דרכו כמה פעמים שהיה פתאם מדליק נר של שמן זית והדבר היה מוכן שהיה ממתיק דינים בזה. ואז סמוך להדלקה והנר היה דולק סמוך לשלחנו, והוא דבר עמנו באימה גדולה, ובתוך כך צוה להביא לפניו סליחה והביאו לפניו ופתחה ואמר קצת מאיזה סליחה של יום כפורים. והכל היה בפני כלנו שהיינו עומדים סביבו והוא ישב על כסאו סמוך לשלחנו בחדרו. בתוך כך התחיל לדבר מהגן עדן והגיהנם שהגן עדן והגיהנם הם בזה העולם וכו' ונכנס מענין לענין עד שגמר כל התורה חותם בתוך חותם הנ"ל ונשתתתה האמירה בערך ארבע שעות:

ומה שעבר אז אי אפשר לספר בכתב. אשרי השעה אשרי הרגעים שזכינו לעמוד לפניו. ואחר כך בשבת אחר סבות אמר שבשביל התורה הזאת נתן אלף אדמים לשומר הפתח למעלה במקום שהיה שם וכו' כמבאר במקומו:

באומן נעשה ההריגה הגדולה שהיתה בתק"ח - ארבע שנים לפני שהרבה נולד, ההריגה של גאנטע ששחט 30,000 באומן ועוד מאות אלפים בעוד עירות, וכל זה זה היה כי לא כבדו את הבעל שם טוב, שהם לא רצו להודות בתורות הבעל שם טוב, אז לא היה מה שימתיק מהם.

כשאדם מאמין בצדיק הוא יכול להמתיק את כל הגלגולים שלו, כשאומרים יותם בן עזיהו אפשר להמתיק את כל הגלגולים, יותם בן עזיהו הכל מתכפר לו, כי עשרים שנה הוא גדל בבית קברות, וזה מי שאומר רבי שמעון בר יוחאי מתכפרים כל העוונות של אותו דור, עם רבי אלעזר מבריאית העולם, עם יותם בן עזיהו עד סוף כל הדורות, לכן צריכים כל יום להזכיר את שמות הצדיקים.

ועכשיו נספר מעשיות, הרבה מספר איך שנברא היום והלילה, יום שלישי נברא היום והלילה, אדם בא לעולם לברא יום ולילה, קרח אמר מי ששם גבולות בקר וערב, קרח רצה להפוך את השמאל לימין, את הלבנה לחמה, משה אמר אתה לא תוכל להפוך משמאל

את קרית צאנו, והוא שר ממקומך מלכנו כשדקרו אותו עם חרבות וכידונים, הוא הצליח לעשות נטילת ידים, הוא לא ותר על נטילת ידים איך הוא עשה נטילת ידים? הוא עשה חור בצנור של המים והוא חדר חוט ברזל, ומזה הוא עשה לאט לאט חור, והגסטאפו מצא אותו - הקצין של האס אס, הוא אמר לו עוד מעט ה[-] מגיע ואז הוא ראה שהוא הגיע ואז הוא ריטש אותו עם המגפים המסומרות, ריטש אותו, ריטש אותו עשה ממנו עסה, עד שנעשה ממנו עסה, ואז הוא שר הרב שר: ממקומך מלכנו...

שיעור שנמסר במוצ"ק קרח בשמחת השבע ברכות לחתן בנימין בורשטיין בחולון

~ע"פ חיי מוהר"ן רי"ד וקע"א~

כשרבינו הגיע לאומן הוא כבר ראה את כל הנשמות, רבבות רבבות נשמות חכו לו, ילדים לאלפים ולרבבות, ילדים וילדות, תינוקים ותינוקות - שנהרגו קודם זמנם, כי שם

הייבין מעשיות דער ציילין) ואז אמר בראש השנה שאחריו מיד שהוא ראש השנה תס"ו התורה פתח רבי שמעון בסימן ס שפדברת מספרי מעשיות וכו'. ואז באותו יום כפור היתה השרפה רחמנא לצלן פה בירסלב בעת תפלת כל גברי בשעה שהתחיל החנון הפיוטים שאחר ערבית שהיא יעלה וכו' ונתפוצנו בלגו להציל ביתו ורכושו ונתבלבלה התפלה. רק אחר השרפה בלילה נתקבצו כמו מנין וגם רבנו זכרנו לברכה היה עמנו וגמרנו הפיוטים. ואז במוצאי יום כפור אמר רבנו זכרנו לברכה שבאותו יום כפור רצה לפעל דבר אצל השם ויתברך וכו' והיו לו כמה טענות על זה שאלו היו נכתבים היו נכתבים כמה בוגין [גליונות] ועשיתי לי סדר גדול על ה"ל. אך על ידי השרפה נתבלבל הדבר:

ב) וכן כמה וכמה פעמים היה מדבר עם כמה אנשים, והפליג מאד בשבח הבית החיים של אומין. כי מנחים שם כמה קדושים אלפים ורבבות. כי שם היתה ההריגה הגדולה בעת הבריחה שנהרגו שם אלפים ורבבות נפשות קדושים מישראל, והיה שם קדוש השם הרבה מאד. וכמה פעמים אמר בפרוש לפני ולפני עוד כמה אנשים שטוב לפניו לשכב שם. מומת שהיה שם קדוש השם הרבה מאד, ואחר כך נתקיימו דבריו בלם ונסתלק באומין בבית האיש הנ"ל שנתן לו דירתו בנ"ל, אז המה ראו בן תמורה והבינו בלם שכל עקר ביאתו לאומין היה בשביל להסתלק שם. כאשר נשמע מפיו בפרוש כמה פעמים:

א) ואז, באותה השנה, התחיל לספר ספורי מעשיות הנדפסים עתה, ואמר, עתה אתחיל לספר מעשיות, (איך וועל שוין אן

לִימִין, אֵתָהּ לֹא יָכוֹל לְשַׁנּוֹת אֶת מַה־לֶּךְ
הַשֶּׁמֶשׁ, זֶה לֹא יִשְׁתַּנֶּה לְעוֹלָם, גַּם לֹא בַתְחִית
הַמֵּתִים, אֵתָהּ לֹא תוֹכֵל לְשַׁנּוֹת.

אִיךָ וְעַל אֵיךְ הָאֲנָאִיִּבֵּן דַּעֲרִצִּילָן מַעֲשִׂיוֹת, וְאִז
הַתְחִיל לִזְמַר תּוֹרָה ס' הַמַּתְחַלֵּת פֶּתַח רַבִּי
שְׁמֻעֹן, וְאִז הִיתָה הַשְּׂרָפָה הַנוֹרָאָה וְכָל בְּרַסְלָב
נִשְׂרָפָה, כָּל נִדְרֵי, כְּתוּב שֶׁהַכֵּל תְּלוי בִּנְגוּן, וְיֵשֵׁב
לְמַעַלָּה עַל הַהָר, וְהוּא רָאָה אִיךָ שֶׁכָּל בְּרַסְלָב
נִשְׂרָפָת וְהוּא אָמַר "שׁוּן, שׁוּן" – עֲכָשׁוּ נַעֲבֵר
לְאוּמָן", כִּי הָעֵיקָר לִהְיוֹת בְּאוּמָן כָּל יוֹם.

לְכֵן הָיָה אַבָּא אוּמָנָא שְׁנַסֵּעַ לְאוּמָן כָּל יוֹם וְקָבַל
שְׁלוֹם כָּל יוֹם, כִּי אַבָּא אוּמָנָא כָּל עָרֵב רֹאשׁ
חוֹדֶשׁ הָיָה לוֹ מִנְהֵג לְנַסֵּעַ לְאוּמָן, כָּל עָרֵב רֹאשׁ
חוֹדֶשׁ, וּמִקְבֵּל שְׁלוֹם כָּל יוֹם, אַבְיִי כָּל עָרֵב
שַׁבָּת, רָבָא כָּל יוֹם כְּפוּר.

בַּעַת תְּפִילַת כָּל נִדְרֵי בְּשַׁעֲרֵה שְׁהַתְחִיל הַחֲזֹן
הַפְּיוּטִים שְׁאַחַר עֲרֵבִית שְׁהִיא יַעֲלֶה וַיָּבֹא,
הַרְבֵּיָה אָמַר שֶׁהַכֵּל תְּלוי בִּנְגוּן – אִם לֹא יוֹדְעִים
לְנַגֵּן אֶת הַנְּגוּן נִכּוֹן אִז פּוֹרֶצֶת שְׂרָפָה, וְנִתְפָּרְזִנוּ
בְּלִנּוּ לְהַצִּיל בֵּיתוֹ וּדְכוּשׁוֹ וְאַחֲרֵי כֵן עָלִינוּ עַל
הַהָר לְמַעַלָּה שְׂרֹאִים אֶת כָּל הָעִיר וְשָׂמָּה נִמְרְנוּ
אֶת כָּל הַפְּיוּטִים, הָיָה כְּמַעַט מִגֵּן בְּדִיוֹק.

וְאִז בְּמוֹצָאי יוֹם כְּפוּר הַרְבֵּה אָמַר שְׁעָכָשׁוּ זֶה
הַגְּאוּלָּה, בִּי הַרְבֵּה רָצָה לַפְּעַל בְּיוֹם כְּפוּר אֶת
הַגְּאוּלָּה, כִּי כָּל יוֹם כְּפוּר הַגְּאוּלָּה מוֹכְנָה,
עֲכָשׁוּ בְּפִרְשֵׁת קֶרֶח זֶה הַזְּמַן שֶׁל הַגְּאוּלָּה, קֶרֶח
חֶלֶק עַל מִשָּׁה וְאִז יִרְדֶּה הַנִּשְׁמָה שֶׁל הַגְּאוּלָּה,
כִּי אִיךָ חֶלְקוֹ עַל מִשָּׁה שֶׁהוּא בָּקַע אֶת הַיָּם
וְהוֹצִיא מִמֶּצְרַיִם עַל הַהָר, אֲרַבְעִים יוֹם
וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, וְעַנְנֵי כְבוֹד, שָׁלוֹ, מִן – הַכֵּל
מִשָּׁה.

רָצָה לַפְּעַל אִיזָה דְּכָר אֶצֶל הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ וְהַרְבֵּה רָצָה לְהִבְיֵא אֶת הַגְּאוּלָּה – אֶת
מְשִׁיחַ, מִהֵיוֹם צָרִיךְ לְהִבְיֵא אֶת מְשִׁיחַ, זֶה
שְׁעָכָשׁוּ הָיָה פִּרְשֵׁת קֶרֶח זֶה הַרְגַע שְׁמֻשִּׁיחַ בֶּן
דָּוִד צָרִיךְ לְהִגִּיעַ, וְעָכָשׁוּ יוֹרֵד בֵּית מִקְדָּשׁ שֶׁל
אֵשׁ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן.

שיעור שנמסר ביום שישי קרח לאחר חברית של בנו של הרב אהרן סיאני ה"ו

עֲכָשׁוּ מִקְבָּלִים אֶת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת – אֶת
הַלּוּחוֹת הָרִאשׁוֹנוֹת, כָּל רִגְעַ שׁוּמְעִים אֶת
עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת, הָעֵיקָר זֶה לֹא תִנָּאֵף, שְׁלֹשָׁה
יָמִים אֲסוּר לְגִשֵּׁת אֶל אִשָּׁה כִּי יֵשׁ עָלֶיהָ עַל כָּל
אִשָּׁה שָׂדִים וְרוּחוֹת, רַק מִי שְׁלוּמֵד תּוֹרָה יָכוֹל
לְשׁוּמֵר אֶת הָעֵינַיִם, בְּכָלֵל הוּא לֹא רוֹאֶה אִשָּׁה
הוּא רוֹאֶה רַק אֶת הַשָּׂדִים, רַק בַּתְחִית הַמֵּתִים
שִׁיתְחַלְפוּ הַגּוֹפּוֹת הוּא יִרְאֶה אֶת הָאִשָּׁה.

כִּי הָאִשָּׁה קִבְּלָה אֶת הַגּוֹף מִחֲטָא שֶׁל אָדָם
הָרִאשׁוֹן, וְכָל צוּרַת הַגּוֹף זֶה לְפִי צוּרַת הַנֶּחֱשׁ,
הַנֶּחֱשׁ הַקְּדָמוֹנִי, הִיא קִבְּלָה אֶת הָאָרֶס שֶׁל
הַנֶּחֱשׁ וְאִי אֶפְשָׁר לְהִסְתַּכֵּל עָלֶיהָ, [-] טְמָאָה,
”וְאֵל תֹּאכְלִי כָּל טְמָא” (שׁוֹפְטִים יג, ד) כְּתוּב אֶצֶל
שְׁמֻשׁוֹן, שְׁאֲסוּר לְגַעַת בְּאוֹכֵל, הָאֲתִיוְפִים לֹא
נוֹגְעִים בְּאוֹכֵל, אֶפְּלוֹ אִם אִשָּׁה הִיא לֹא נוֹגַעַת
בְּאוֹכֵל, אִשָּׁה זֶה דְּכָר טְמָא, הַכֵּל הִיא מְטַמָּאָה,
אֶת הַכֶּסֶּא, אֶת הַמוֹשָׁב, אֶת הַמֶּרְכָּב, הַכֵּל טְמָא
שֶׁבַע יָמִים, שְׁלוֹשׁ יָמִים אֲסוּר לְהִתְקַרֵּב אֶל
אִשָּׁה, אֲסוּר לְהִתְקַרֵּב אֶל אִשָּׁה

שיעור שנמסר בשבת קודש

קרח אחרי תפילת שחרית

~נכתב ע"פ הבנת השומע~

מעשה מחיגר, אז נעשה ענן לרפאות את המלך, פרשת קרח זה כל הרפאות, משה רבינו הלך מאהל לאהל לרפאות את כל החולים, "ושאול ואנשיו עטרים אל דוד" (שמואל א' כג, כו), אצל הרבה נמצאים כל העטירות, כי כל המקיפים באים לבן אדם שחולקים עליו ברגע אחד, עבודה של שמונים שנה עוברת ברגע אחד מהמבזה למתבזה, אבל אומרים החסידים שהצדיקים האמתיים לא רוצים את המוחין האלו שמקבלים מאחרים, רק את מה שהם עובדים עליו, ולא את המוחין של האחרים.

שיעור שנמסר ביום שישי קרח

בשמחת התנאים לנין מורינו הרב

החתן המופלג נפתלי בן הרח"ח ר'

נחמן צוקר עב"ג בת הרח"ח ר' שמואל

שטרן ראש ישיבת נחלי נצח

"ויהיו בעיניו כימים אחדים" (בראשית כט, כ), כי עכשיו זה כמו יום כפור, יום אחד - כימים אחדים, אצל יעקב השבע שנים היו ימים אחדים, כי עכשיו זה באמת הלוחות ראשונות, למעשה בארבעים יום האלה כבר פסקה זיהומתן, מו' סיון עד י"ז תמוז עד ט"ז תמוז שעשו את העגל - אז התבטלה להם התאווה לגמרי, ורק ב"ז תמוז ברגע שעשו את העגל חזרה התאווה, וגם כן זה לא התאווה שלנו, זה משהו אחר לגמרי, על כל פנים הימים האלה

עכשיו מב' תמוז עד החתנה כל יום זה כמו יום הכפורים, כל יום אדם יכול לעשות תפלות להחיות מתים לרפא חולים.

כמו שאמרנו שה' מתעבר בך, זה החדוש של ר' נתן, "ותתפלל חנה ותאמר עלץ לבי בה'" (שמואל א' ב, א) שה' נכנס בה, "וה' פקד את שרה" (בראשית כא, א) - שה' נכנס באברהם, צריכים שה' יכנס באדם, ה' נכנס בנו, כי לחנה לא נולד שום ילד, חנה היתה גלגול של רחב היא אמרה "רחב פי על אויבי" (שמואל א' ב, א) היא חטאה מגיל עשר עד גיל חמשים, נון סטופ, יום ולילה, היא מרעימה יש דגש ברי"ש - ברי"ש בדרך כלל אין דגש, יש רק שני מקומות שיש רי"ש עם דגש, היא פנינה האשה השניה של אלקנה מרעימה אותה ממש, את מלבישה את הילד? עכשיו קיץ הילד הולך עם בגדי חרף? מה זה כאן? הסנדר מחכה, עשית כבר דיסה? דיסת קוואקר, יש לו שלשול תעשי דיסה מכוסמין, אז כל רגע היא מצאה ספור חדש לספר לה.

כמו האלמנה עם קרח, כי קרח בדי לזלזל במשה ספר שהיתה אלמנה היא לא יכולה לחרש בשדה, והיה לה שור וחמור משה אמר לא אסור לחרש עמם יחד משום בלאים, אחרי זה היה לה שק חטים ושק שעורים, אז משה אמר לה את לא יכולה או חטים או שעורים, תחליטי, את לא יכולה את שתיהם, טוב אז היא כבר זרעה את החטים, אז הוא בא - עכשיו תביאי לי תרומה, עכשיו תביאי לי מעשר ראשון, היא כבר השתגעה לגמרי היא אמרה די אני כבר ימכר את השדה, היא קנתה שתי כבשות, אז הוא רוצה ראשית הגז, תביאי לי את ראשית הגז, טוב - היא קבלה את הדין

היום מתן תורה זה קצות החשן, אם אדם לא שומע קולות, אם הוא יודע קצות החשן הוא יודע את הסגיות של כל הש"ס, כי בכל צמוד יש עשרים סגיות, בכל צמוד, והוא לא יודע איך לחבר את זה, ועכשיו שהוא לומד את זה את הקצות החשן הוא ידע לחבר את הסגיות, דבר שלא בא לעולם.

אתמול למדנו דיני קטן וקטנה, שלקטן אין חצר, אז הוא לא יכול לזכות על ידי חצר, ואם אדם שם לו בחצר משהו אז הוא לא קונה, אבל קטנה יש לה חצר מיום



הרב בכתיבת הכתובה

שהיא נולדת, היא קבלה חצר בירושה אם מישהו שם לה משהו בחצר זה שלה, היא לא צריכה להרים, אבל קטן צריך ממש להרים לזכות, כי יש שאלה אפילו אם הוא ירים כי אין לו דעת אז הוא לא יזכה בזה, אז זה גם בסימן רמ"ב וגם בסימן רמ"ג רואים דיני קטן וקטנה ושוטה והכל.

כי אדם ששוחטים לו שני סימנים לא צריך להתבלבל, הרמב"ם אומר בהלכות גירושין שאתה יכול לקדש אשה, נגיד ליוסי יש לו ארבע מליארד, על פי דיני מדינה הירושה שלו זה שייך לאשתו, מצד התורה זה שייך לבן שלו נחמן, את הארבע מליארד זה כבר משועבד אותם לנפתלי בגלל ערבות, אבל אם נפתלי יהיה לו גם כן עשר מליארד הוא יותר לך, אבל אם חס ושלום בעוד מאה עשרים שנה נגיד האשה תשאר לבד, היא מקבלת את כל הירושה, על פי דיני המדינה, אז האשה רואה אחד שיש לו

באהבה, אבל עכשיו נולד בכור הוא רוצה את כל הבכור, הבכור יהיה לכהן, היא אומרת טוב היא תשחט אותם ותאכל אותם, אז הוא רוצה זרוע לחיים וקבה, אז היא אמרה חרם, גמרנו, "כל חרם בישראל לך יהיה" (במדבר יח, יד), אם זה חרם אז כולו שלי עכשיו אז ככה הוא הסית אותם לילה שלם.

היום כל יום זה יום כפור - זה מתן תורה, עכשיו זה חמשה קולות, אם אדם משמח חתן וכלה הוא זוכה לחמישה קולות של מתן תורה, כי יום החתונה זה כבר

"ביום חתנתו וביום שמחת לבו" (שיר השירים ג, יא) - חתנה זה מתן תורה, ויום שמחת לבו זה בית המקדש, חתנה זה עוד יותר גדול ממתן תורה, כי חדר היחוד - חדר של חתן וכלה זה בית מקדש ממש, כאלו בנה חורבה אחת מחרבות ירושלים, שלוש שיטות, רבי יהושע בן לוי אומר זוכה לחמישה קולות, ורבי אבהו אומר כאלו הקריב תודה, ורב נחמן אומר כאלו בנה חורבה אחת מחרבות ירושלים, כלומר שהבית של חתן וכלה זה בית מקדש ממש, ככה מסביר המדרש משה, אז עכשיו כל יום זה כמו יום כפור עד החתנה, אחרי זה כל החיים זה יום כפור, יום אחד - ימים אחדים - ויום אחד זה יום כפור, כל הימים, משתוקקים אליו כאלו הוא יום הכיפורים, שאפשר לעשות כל פעלה - לרפא חולים, להחיות מתים, העיקר שיפתח המוח, שגדע ללמוד קצות החשן.

דַּעַתָּא צְלִילוּתָא וְהוּא יָכוֹל לְקַדֵּשׁ
וּלְגַרֵּשׁ וּלְתַת יְרוּשׁוֹת.

הוא יכול להגיד 'כָּל הַירוּשָׁה לְבֵן אֶחָד', אֲסוּר
לְהַגִּיד 'פְּלוּנִי לֹא יוֹרֵשׁ' זֶה הוּא לֹא יָכוֹל לְהַגִּיד,
הוא יכול להגיד 'בְּנֵי רֵאוּבֵן יוֹרֵשׁ אֶת הַכֹּל', יֵשׁ
לוֹ רֵאוּבֵן שְׁמַעוֹן וְלֹוֹ, לֹוֹ נִהְיָ חִלּוּנִי, לֹוֹ מֶרֶד
בַּתוֹרָה, אֲנִי נֹתֵן אֶת הַירוּשָׁה לְרֵאוּבֵן וְשְׁמַעוֹן,
הוא לא יכול לוֹמַר שְׁלֹוֹי לֹא יִירֵשׁ, הוּא יָכוֹל
לְהַגִּיד רֵאוּבֵן וְשְׁמַעוֹן יוֹרְשִׁים וְהוּא יָכוֹל
לְהַחֲלִיף אֶת זֶה אֶלֶף פַּעַם, וְרֵאוּבֵן וְשְׁמַעוֹן
יִירְשִׁים לֹוֹ לֹא יוֹרֵשׁ, יֵשׁ עוֹד עֲשָׂרָה בָּנִים – הוּא
אוֹמֵר נִפְתָּלִי, וְהוּא יָכוֹל כָּל רֶגַע לְהַחֲלִיף אֶת
זֶה, עֲכָשִׁיו נִפְתָּלִי יִירֵשׁ אֶת הַכֹּל, עֲכָשִׁיו אֲשֶׁר
יִירֵשׁ אֶת הַכֹּל, עֲכָשִׁיו גֹּד יִירֵשׁ אֶת הַכֹּל, הִלְכָּה
כְּרַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי שֶׁהוּא יָכוֹל לְהַגִּיד בֵּין בָּנָיו
שֶׁהוּא יָכוֹל לְתַת לְמִי שֶׁהוּא רוֹצֶה, מִי שֶׁהוּא
תַּפְס אַחֲרוֹן הוּא מְקַבֵּל אֶת הַירוּשָׁה, הוּא לֹא
יָכוֹל לְהַגִּיד מִי 'לֹא יוֹרֵשׁ' רַק מִי 'כֵּן יוֹרֵשׁ', אֲזִי
הוּא יָכוֹל לְהַגִּיד אֶת זֶה אֶלֶף פַּעְמִים עַד שֶׁהוּא
נִפְטָר. כָּל זֶה אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים כָּאֵן שְׁזֵה קְצוֹת
הַחֲשֹׁן כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

אֲזִי עֲכָשִׁיו יַעֲקֹב אָבִינוּ שֶׁהוּא לָקַח אֶת רַחֵל וְאֵת
לֵאָה, אֲזִי הוּא יָמִים אַחָדִים, כִּי בָּאָמֶת כָּל
הָעֲבוּדָה שְׁעָקְבִי לֵאָה יִכְנָסוּ בְּכַתֵּר רַחֵל,
”יֵאָחֲזֵמוּ רַעֲד” (שמות טו, טו) – רַעֲד, עֲכָשִׁיו זֶה
חֶקֶת – ”וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מִלֶּךְ עַרֵד יֵשֵׁב הַנֶּגֶב”
(במדבר כא, א) אֲזִי עַרֵד זֶה הַפְּרוּד בֵּין רַחֵל וְלֵאָה,
עַרֵד זֶה הָעַרֵד – נַחֲשׁ, עַרֵד זֶה עֲמָלֵק, עַרֵד –
עַרְוִדִים, ”אֹוִי לוֹ לְאֹדָם שְׁפָגַע בּוֹ הָעַרֵד וְאֹוִי לוֹ
לְעַרְוִד שְׁפָגַע בּוֹ רַבִּי חֲנִינְיָא בֶּן דּוּסָא” – הַצַּדִּיק

על זה? ענה לו הרב) רַק שְׁנֵי עֲדִים, רַק בְּדַבּוּר
בְּעֵלְמָא.

מְלִיאָרְד דּוֹלָר וְשִׁחְטוּ לוֹ אֶת הַשְּׁנִי
סִימָנִים אֲזִי הִיא אוֹמֶרֶת תִּגִּיד הָרִי אֲנִי מְקוֹדֶשֶׁת
לָךְ – תּוֹךְ שְׁנִיָּה הִיא נִהְיִית מְקוֹדֶשֶׁת וְאַחֵר
שֶׁהוּא מֵת הִיא הוֹלֶכֶת לְבֵית מִשְׁפָּט הֵנָּה, הִיא
מְקַבֵּלֶת אֶת הַירוּשָׁה שְׁלֹו, אֲזִי אֶפִּילוּ שִׁשְׁחֲטוּ
שְׁנֵי סִימָנִים אֶפְשָׁר לְקַדֵּשׁ וּלְגַרֵּשׁ, לְתַת יְרוּשׁוֹת,
כִּי זֶה עֲדִיין בְּצִלְלִילוּת, דַּעַתָּא צְלִילוּתָא וְלִיכָא
שְׁבִשְׁתָּא, וּבִישְׁתָּא שְׁבִשְׁתָּא וְשְׁבִישְׁתָּא, גּוֹסֵס
הוּא כְּבֹר לְגַמְרִי מְבַלְבֵּל, הָרַמְבַּ”ם אוֹמֵר ש[–]
בְּגַמְרָא יְבָמוֹת, אֲזִי אָדָם יָכוֹל לְקַדֵּשׁ לְתַת
יְרוּשׁוֹת, כִּי זֶה רַק כְּשִׁיכִיר.

תּוֹסֵפוֹת שׁוֹאֵל לְמָה צְרִיכִים יָכִיר הָרִי אֶפִּילוּ
שְׁשׁוּחֲטִים שְׁנֵי סִימָנִים הוּא צָלוּל עוֹד בְּדַעְתּוֹ,
אָדָם גּוֹסֵס הוּא לֹא צָלוּל אֲבָל אָדָם שִׁשְׁחֲטוּ לוֹ
שְׁנֵי סִימָנִים הוּא צָלוּל בְּדַעְתּוֹ, אֲזִי מִשְׁחִטָּה זֶה
שְׁנֵי דְקוֹת – שְׁלוֹשׁ דְקוֹת, הוּא יָכוֹל עוֹד לְחִיּוֹת
שְׁלוֹשׁ דְקוֹת, וְאֵם יְכוּא חוֹבֵשׁ מִהִיר עוֹד אֶפְשָׁר
לְהַדְבִּיק לוֹ אֶת זֶה.

אִם נִגִּיד כְּמוֹ בְּהַר נוֹף לְפָנֵי חֲמֵשׁ שָׁנִים שִׁירוּ,
אֲזִי יָכוֹל לְקַחַת יוֹם עַד שֶׁהוּא מֵת, כִּי יִרְיָה זֶה לֹא
הוֹרֵג אֶת הָאָדָם בְּמַכָּה, אֲזִי הַכֹּהֵן לֹא צָרִיךְ
לְצִאתָ, הַנִּפְקָא מִינָהּ לְגַבִּי כְּהָנִים עֲכָשִׁיו, שְׁעַד
שֶׁהוּא מִרְפָּרֵף בְּאַחַד מֵאִיבָרָיו – הוּא מִרְפָּרֵף
בְּעֵינֵי טָפָה, אֲזִי הַכֹּהֵן יָכוֹל לְהִשָּׁאֵר וּלְהַגִּיד בְּרַכַּת
כְּהָנִים וּלְקַרָא בַּתוֹרָה, וְשָׁבַע בְּרֻכּוֹת, וְהוּא יָכוֹל
לְעֲשׂוֹת שְׁבַע בְּרֻכּוֹת, אֲזִי נִכְנָסוּ מַחְבְּלִים וְיָרוּ –
לֹא צְרִיכִים לְהִתְבַּלְבֵּל, עַד שִׁיגִיעַ הַצֵּלָה עַד
שְׁזֵה אֲזִי יָכוֹל לְהַכְנִס רוּפָא לְרַפָּא אוֹתָם, הוּא
יָכוֹל לְהַצִּיל אוֹתָם, אֲזִי בְּכָל דְּבָר אֶפִּילוּ יוֹרִים
עַל הֶבֶן אָדָם – שׁוּחֲטִים אוֹתוֹ, אֲזִי עֲדִיין יֵשׁ לוֹ

י (כשהרב גמור לכתוב את שטר התנאים נתן לחתן
ולאבי הכלה שיעשו קניין ואז הרב שטון שאל את
מורינו הרב על אבי החתן: הוא לא צריך לעשות קניין

יכול ליסוע לאומן, אם הוא יעבור
את היבק, איך עוברים את היבק? יעקב זה בקי
- זה 112, עם עשר זה גימטריה אמונה.

רגל שכבר אפשר לעלות לירושלים, עד שבא
הושע בן אלה ובטל את הגזרה, למה? כי כתוב
במ"ח ע"א בגיטין, שאז נגזרה גזרה של
עגלות, כי אביה בן ירבעם הרים את כולם לקח
את כולם, כשנפטר אביה, מיד נפטר אביה, מיד
נולד ילד והוא יהיה משיח, הוא בנו וכל שבט
ראובן עבר את הסמבטיון, כי במראכש - באו
להרוג את כל יהודי מראכש, אז הלך ר' יצחק
דלויה והביא ילדה מהסמבטיון, שמה הם
גדלות והם לא רואות כלום, חצרות סגורים,
חומה שזה שלושים מטר כל חומה, והעינים
שלהם זה אש - יורקות אש מהעינים, על
המקום היא ירקה אש וכלם עלו בלהבות.

כמו דבורה הנביאה אשת לפידות - כולם עלו
בלהבות, כל אלה שלא באו לעזור עלו
בלהבות, "הלא צוה ה'" (שופטים ד, ו) הכל צוה
ה', ה' לא צוה אבל היא אמרה שה צוה, כי
ברגע שעושים פריעה - העבודה שלנו זה רק
הפריעה, כל העבודה זה הפריעה, אברהם לא
פרע, אומר הזהר בבא, הוא לא ידע דין פריעה,
ולכן היה עגל, ואפילו כשיצאו ממצרים אז זה
היה בלי פריעה, אז משה ידע את סוד הפריעה
אכל הוא לא ידע שצריך להגיד להם את זה
ולכן עשו עגל, אומר הזהר בבא.

איוב זה יבל, יבל נגן - "תפש כנור ועוגב"
(בראשית ד, כא), העבודה של האדם זה לנגן
בכנור ועוגב, זה העבודה של יבל - כנור ועוגב
יבל בא לעולם בכנור ועוגב, אז "ויהי לאבל
כנרי ועגבי לקול בכים" (איוב ל, לא), כי איוב
צריך לכפר על מה שנגן 700 שנה לעבודה

אי אפשר לנצח אותו. כל זה אומר
ה"ברית כהנת עולם" זה רבי יצחק אייזיק,
בפרק ב' או ג', הוא אומר עדר ועדר ומגדל עדר
- שהמשיח יבוא ממגדל עדר, "ואתה מגדל
עדר עפל בת ציון - עפל זה חומה, רחוב העפל,
עריך תאתה ובאה הממשלה הראשנה ממלכת
לבת ירושלים" במיכה ד' פסוק ח', משיח נקרא
מגדל עדר - ששומר על העדר, אבל זה מראה
שהוא מחבר את לאה ורחל, מגדל עדר - מגדל
ששומר על העדר, אבל רק הוא מי שיחבר את
רחל ולאה יהיה משיח, "ואתה מגדל עדר עפל בת
ציון עריך תאתה ובאה הממשלה הראשנה ממלכת
לבת ירושלים" זה הפסוק הכי חשוב.

שיעור שנמסר ברחוב אבינר בירושלים ליל שישי קרה

וכל מה שאנחנו היום בא' תמוז נאספנו כאן
במקום הקדוש הזה אור הצפון (השיעור התקיים
בסמוך לשטיבלאך אור הצפון בירושלים), שפה זה
אור הצפון, אור הצפון, כי אנחנו עברנו
שחיטה - כמו רבי עקיבא עבר שחיטה -
מסירות של ברזל, קשר תפילין הראה לעניו -
רבי עקיבא ראה את ה', ראה ש' של תפילין - כל
הענין זה הש', זה אברהם יצחק ויעקב.

"ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות
השחר" (בראשית לב, כה) כי יעקב נלחם את כל
המלחמות שיהיה עד סוף הדורות, כל
המלחמות עד סוף הדורות נלחם משה, יעקב
אבינו - "וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֹלֹת הַשָּׁחַר",
הוא זכה ליבק, קיב - יבק, למה צריכים לעבור
דרך קיב? כי זה יבק, כי שם מרומז הענין של
יבק, היבק היום זה בקיוב, עבר לקיוב, אז כל
אחד צריך לראות לעבור את היבק, כל אחד

וממתנה נחליאל" (שם, שם י"ד-ט),

נחליאל זה חדרה, "ומנחליאל במות".
"ומבמות הגיא" – אם אדם הוא בגיא אז הוא
בכמה, אם הוא בכמה הוא בגיא, כל העבודה
של האדם זה להיות תמיד בגיא, אז אם אדם
יהיה תמיד בגיא אז על המקום תבוא הגאולה,
כל העבודה של האדם זה להיות בגיא,
"ומבמות הגיא", ואומר העשרה מאמרות –
הגיא זה רמה, איך אתה תהיה ברמה? על ידי
גיא, ג' זה ר', י' זה מ', וא' זה ת', אז אם תהיה
תמיד בגיא תהיה תמיד ברמה, תוכל לעבור
תמיד לרמה, לראות את הלוחות הראשונות,
תמיד חקת זה יוצא לוחות ראשונות, כי כתוב
"ותמת שם מרים" (במדבר כ, א) – בנשיקה, מרים
היתה בנשיקה, מרים היתה נביאה.

דבורה הנביאה – בת של מרים, כי דבורה זה –
217 חסר עוד 63 כדי להגיע לגימטריא מרים –
דבורה חנה – דבורה חנה זה 290 אז דבורה
הנביאה – זה 217 – דבורה הנביאה, עוד 63 זה
השם הנביאה, או חנה. אז הגענו לתכלית,
דבורה הנביאה זה התכלית, אז דבורה הנביאה
זה מרים, נביא זה 68 – בלי הה"א זה בדיוק
מרים, בדיוק 63 – נביא, הנביאה זה עם ה"א,
העבודה של האדם זה להיות דבורה הנביאה,
להיות מרים הנביאה, כי "ותלד לעמרם את
אהרן ואת משה ואת מרים" (במדבר כו, נט),
"ותלד לעמרם את אהרן ואת משה ואת מרים
אחתם", כי מרים היתה אומרת דרשות בשבת
עד אור הבקר, כולם היו רצות לשמוע את
הדרשות של מרים, בזוהר שלח לך.

הוא גילה את אור המתיבתא, כל העבודה
שהאדם בא לעולם זה לגלות את אור
המתיבתא, של יוכבד, של דבורה, של שרח בת

זרה, כל הדורות הראשונים שחיו
700 שנה נגנו רק לעבודה זרה, עכשיו אנחנו
מכפרים – מנגנים – שרים עד הבקר, מכפרים
על שנגנו לעבודה זרה, כל מה שנגנו לעבודה
זרה זה העבודה עכשיו, עכשיו זה התיקון,
עכשיו אנחנו לפני הגאולה, כמו שתקן איוב –
[היה מנגן, כל העבודה זה רק הנגונים, הרב'ה
אומר שאי אפשר להכנס לחלל הפנוי רק על
ידי נגונים, אם אדם רוצה להכנס לחלל הפנוי
זה היכל הנגונים, ואז הוא מחזיר את כל
האפיקורסים.

"תעיתי כשה אבד" (תהלים קיט, קעו), צועקים
"תעיתי כשה אבד" אז זה מציל את כל
האפיקורסים, כל פעם שאומרים תעיתי כשה
אבד יוצאים כל האפיקורסים, כל הרשעים
יכולים לחזור בתשובה בשנה אחת, רק על ידי
נגונים, רק על ידי שאדם ינגן, אדם בא לעולם
רק לנגן, כל העבודה של היהודי זה לנגן.

זה שאומר הקצות החשן שדבר שלא בא
לעולם אי אפשר למכור, רבי מאיר אומר שדבר
שלא בא לעולם אפשר למכור אותו, כי רבי
מאיר זה כתנות אור עם א', כי רבי מאיר זה
כולו נגונים, שמו אותו בארון באסיא על החוף
– הוא אמר תשימו אותי על החוף, ואז הוא
הגיע לטבריה, עם השם המפרש הוא הגיע
לטבריה, כי לטבריה אפשר להגיע רק עם השם
המפרש, אז גם היום להגיע לטבריה זה רק עם
השם המפרש, איך שטובלים בכינרת – עכשיו
היה ראש חודש – היה בארה של מרים זה
"הישימון" (במדבר כא, כ).

כל חקת מדבר על בארה של מרים, על "עלי
באר ענו לה, באר חפרוה שרים כרוה נדיבי
העם במחקק במשענתם וממדבר מתנה,

יוסף רקד - 22 שנה הוא רק רקד, כותב גבר קפוז - מה זה גבר קפוז? שהוא רקדן, אדם בא לעולם להיות רקדן.

קרח אמר - מה הוא עושה אותי רקדן? מה הוא עושה אותי זמר באופרה? אני לא זמר באופרה! מה הוא רוצה שאני יהיה זמר באופרה? אני לא זמר, שאליעזר יהיה זמר, מה אתה עושה אותי זמר? אתה לא רוצה להיות זמר? טוב, תבלע באדמה, קרח אמר תשמח אתה הולך לתקן את החטא של יובל, יובל קין - "אבי כל תפש כנור ועוגב", אתה צריך לתקן את החטא הזה, וכל האופרות זה הכל מהניגונים של יבל, וכל האופרות הוא ברא, מה הוא עשה 700 שנה יבל הזה? יבל מגול מה הוא עשה? רק נגן נגן נגן - אבל לעבודה זרה, אתה צריך לתקן את זה, חייבים לנגן, אין שום ברירה, לנגן? את הבקר לשיר עד הבקר, כל אחד חייב לנגן עד הבקר להגיד, ואם הוא ינגן עד הבקר - ישיר עד הבקר אז הוא יביא את משיח, משיח יבוא רק על ידי נגונים, הרבה אומר [-] כל שניה [-] אור חדש על ציון תאיר.

אז עכשיו זה הרגע שמתגלה האמת - מתגלה האמונה - מתגלה הכל, עכשיו הגענו לאמת האמתית, לאמת הצרופה, כי קרח זכה לישר, אני לא מוכן - הוא אומר - לפרוטקציות האלה, נגמר הפרוטקציות, די, תמיד משה שם את אחיו הפהן הגדול, את הבנים שלו הם סגנים, מה הולך כאן? הוא הלך וצעק עם מגה-פון, לא נתן לזה, די.

הרב שר: לא ננוח ולא נשקוט...
לכן צריך לנסע ליוסף הצדיק בלי יוצא מהכלל, אף אחד לא ישאר כאן, אדם בא לעולם ליסוע ליוסף הצדיק, זה כל התכלית שלו, זה כל התכלית - עצמות יוסף, אפילו משה הולך עם עצמות יוסף, הוא לא הולך בלי יוסף, אי אפשר לחיות בלי יוסף, איך אפשר להיות בלי יוסף?

אשר שניגנה עוד יוסף חי והוא מלך במצרים, היא עשתה נגון - עם הנגון היא נכנסה לעולם הבא לנגן עדין, אדם רוצה להכנס לנגן עדין שניגן נגונים, תוך אלפית שניה הוא בנגן עדין, דבורה הנביאה בנגן עדין, זה לא שייך פה מרחקים, כי הנשמה נכנסת לנגן עדין את הגוף משאירים כאן, אז על המקום שרח בת אשר נכנסה לנגן עדין, על המקום היא הגיעה לנגן עדין, ועד היום היא בנגן עדין.

והיא גלתה למשה איפה יוסף הצדיק, הוא לא ידע, לא מכיר בן מנשה ולא יאיר בן מנשה - אף אחד לא ידע, לא הבנים של יוסף ולא הנכדים של יוסף - רק שרח בת אשר ידעה איפה יוסף נמצא, לא גילו למכיר בן מנשה וגם לא יאיר בן מנשה - אף אחד לא גילו לו, לא מגלים כאלה דברים, זה סוד, לא מגלים, אז מי גלתה? שרח בת אשר, כי היא היתה נביאה, כי היא היתה נביאה ממש, בגלל שהיא היתה נביאה, איך היא ידעה שיוסף חי? איך היא ידעה להגיד שהוא חי? היה חרם לא גילו לאף אחד שמכרו את יוסף, איך זה שיוסף חי? אלא היא היתה נביאה, ומי שנביאה יודעת שיוסף חי, וכל העבודה שלה היה לה לדעת שיוסף חי, זה היה זה היה העבודה שלה לדעת שיוסף חי, לפרסם שיוסף חי, לבשר ליצקב שיוסף חי וכי הוא מלך במצרים ויש לו שני בנים מנשה ואפרים.

לכן צריך לנסע ליוסף הצדיק בלי יוצא מהכלל, אף אחד לא ישאר כאן, אדם בא לעולם ליסוע ליוסף הצדיק, זה כל התכלית שלו, זה כל התכלית - עצמות יוסף, אפילו משה הולך עם עצמות יוסף, הוא לא הולך בלי יוסף, אי אפשר לחיות בלי יוסף, איך אפשר להיות בלי יוסף?

בנתניה

היום קבלנו לוחות ראשונות, העיקר זה לא תנאף, אסור לאדם לראות אשה, "לשלושת ימים אל תגשו אל אשה" (שמות יט, טו) אדם רואה שדים הוא לא רואה אשה, שלושה ימים אסור להיות עם אשה, כל חודש תמוז זה לוחות ראשונות עד י"ז, ב"ז משה קבל את הלוחות איך שהוא תפס שני טפחים קפץ העגל, מיכה זרק טס – עלה שור קפץ עגל וצעק אנכי ולא יהיה לך, כולם רצו לנשים הנה הוא צועק אנכי ולא יהיה לך, הנשים אמרו אותנו לא מענין "לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ" (שמות כ, ג) אין עוד, בשמים ובארץ, כי ה' הוא האלקים בשמים ובארץ, "כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו" (דברים ד, לה), אין כלום, אדם בא לעשות טובה בשביל השני, בנתניה יש רחוב שבח – זה השבח לה', זה רחוב בנתניה, רחוב שבח, זה הרחוב הכי חשוב, ומפה הגאולה תבוא מנתניה, המשיח יבוא מנתניה, נתניה זה העיר הכי קדושה כי היא סמוכה לים והים הוא טהור, הים הוא תמיד טהור, בים אין שום טמאה, מי שטובל כל יום בים שום טמאה לא נאחזת בו, אנחנו כבר בשבוע הבא מעבירים את הישיבה לנתניה, יהיה פה שלט שובו בנים נתניה, ילמדו 24 שעות, פי העיקר זה לימוד הגמרא, אדם בא לעולם רק ללמוד גמרא.

פעם היה נבואה, כל אשה היתה מתנבאת, שרח בת אשר התנבאה, ששים רבוא נביאות, כתוב במסכת פלה – ששים רבוא נביאות, כולם

ראו את ה' פנים אל פנים, פה בנתניה רואים את ה' פנים אל פנים, מפה תבוא הגאולה, "מתי אבוא ואראה פני אלקים" (תהלים מב, ג).

נתניה זה בדיוק 515 – שירה, שירה, תפילה, הכל זה גימטריא נתניה, מנתניה תבוא הגאולה, ואדמת נתניה זה קודש קודשים, כל הקדושה נמצאת רק בנתניה – גימטריא יצחק ורבקה.

כתוב "ויאהבה וינחם יצחק אחרי אמו" (בראשית כד, טז) ממעי אמו, הוא רואה את אמו מגיל 40 עד 180 הוא רואה את אמו כי 140 שנים יצחק ראה את אמה שלו שרה, חיה וקיימת, "ויהיו חיי שרה" (בראשית כג, א), כי אדמת נתניה קודש קדשים היא נהפכה לקדש קודשים.

כתוב מה המרגלים אמרו "ארץ אכלת יושביה" (במדבר יג, לב), כי נפתח לה מלתעות לארץ, המרגלים לא הבינו איך להכנס לארץ, פה יצר הרע מתגבר כפול, ה' אמר לא לא אבל אתם חייבים את הארץ, הבן אדם נהיה קודש קודשים, אדם בא לעולם להיות קודש קודשים, וארבעים יום פסקה וזהמתן, ארבעים יום לא היתה התאווה הזאת בכלל, התאווה נמחקה בכלל, כבר לפני מתן תורה נמחקה התאווה.

אלו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה, מה היינו? מוסלמים? נוצרים? מה היינו עושים? יושבים במסגדים? מה היינו עושים? מה אפשר לעשות בלי תורה? אדם אפילו הוא סוחר הוא צריך לגמור גמרא, כל אחד, שמונה שעות גמרא, וה' משנה למלך למד 24 שעות גמרא בכלל לא ישן, בחיים לא

מקפים בעמוד אש ועמוד ענן, כל אדם יש לו עמוד אש ועמוד ענן, איפה ששובו בנים מגיעים האש מלהטת, "עשה מלאכיו רוחות משרתיו אש להט" (תהלים קד, ד), "אש להבות בארצם" (שם קה, לב) "נתתה שמחה בלבי מעת דגנם ויתרושם רבו" (שם ד, ח), מהיום הולכים עם הפסוק "נתתה שמחה בלבי" ! למה? כי "דגנם ויתרושם רבו", רבו הדגנים.

הרב שר: סלינו על כתיבנו...

שיעור שנמסר אחרי מוסף ב' דראש

חודש תמוז

"ויקחלו על משה" (במדבר טז, ג) צריך לדעת שמה שקרה לפני 3,330 כי בשנת תמ"ח יצאו והיום זה שנת תשע"ח, אז זה היה ב' אלפים ועכשיו זה ה' אלפים, זה 3,000, אז זה היה ת' היום זה ת"ש זה עוד 300, ושם היה מ"ח ועכשיו זה ע"ח, אז כל מה שהיה אז לפני 3,330 שנה זה חוזר בדיוק, כי עכשיו הצדיק מקבל את הלוחות, מכין את הלוחות, והוא עושה צרופים, וכל אחד צריך להיות במתח לקבל את הלוחות, לא מדברים, לא מסתובבים, לא משתוללים, לא מזיזים את הפנים מהצדיק "עיניך לנכח יביטו ועפעפיה יישרו נגדך" (משלי ד, כה), העפעפים – העינים תמיד אל הצדיק, לכוון הצדיק, אסור לזוז, זה הלכה, זה מצות עשה, "עיניך לנכח יביטו ועפעפיה יישרו נגדך".

צריכים ללמוד משלי כל יום עשר פרקים, עכשיו זה תשע וחצי עד שמונה וחצי זה אחד עשרה שעות אפשר לגמור את כל משלי, את

ישן, מה צריך לישון בכלל? בחיים לא ישן, הכל זה היה הרמב"ם היה שר האוצר, שר המלחמה, היה וזיר הגדול, וזיר הגדול זה כל התיקים שבעולם, מי זה הוויזיר הגדול, שר המלחמה, שר האוצר, שר החוץ, המלך לא עושה כלום, הוויזיר הגדול מנהל את כל המלחמה, אדם בא לעולם לנהל מלחמות, להיות הוויזיר הגדול, ועם כל זאת ללמוד 24 שעות.

שמואל הנגיד נפטר בשנת 1055, רש"י נפטר בשנת 1105, שמואל הנגיד נפטר 50 שנה לפני פטירת רש"י, זה היה שמואל הנגיד והוא עשה את אותו פירוש כמו רש"י על כל הש"ס, לא היה פירושים, והוא עשה את זה באהלי הצבא – באהלים, והיה האפלה – למדו לאור הנרות, כל הלילה הוא למד תורה, אפילו שהוא היה הוויזיר הגדול, אפילו שהוא היה שר המלחמה, אפילו שהוא נהל מלחמות עם הנוצרים, ואנדלוסיה, הוא היה מנגן אנדלוסיה, הוא אהב אנדלוסיה, הנוצרים רצו להשתלט הוא לא נתן, הנוצרים שלטו 400 שנה בערך ואז עשו אינקוויזיציה, שרפו יהודים חיים – חתיכות חתיכות, הנוצרים הכי אכזריים בעולם, לכן ספרד היא מקללת, יש חרם שאסור לגור בספרד, כי שם ענו את היהודים בענויים הכי קשים בעולם,

עכשיו בא' תמוז, באים לא' תמוז זה היום "הים ראה וינס" (תהלים קיד, ג) – ארוננו של יוסף, "מה לך הים כי תנוס" (שם, שם ה) כי הוא ראה את הארון, ארוננו של יוסף, "ויקח משה את עצמות יוסף עמו" (שמות יג, יט) הולכים בעמוד אש ועמוד ענן, "עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה" (שם, שם כב), הוא ראה את שובו בנים

הכל עֲזָבוּ הַעֵינָקָר לֹא לַעֲבֹד עֲבֹדָה זָרָה, וְעַם כָּל זֹאת אַחֲרֵי שְׁלוֹשׁ שָׁנִים גַּם הֵם עָבְדוּ עֲבֹדָה זָרָה, נִלְכְּדוּ בְּרֶשֶׁת, זֶה הָיָה כְּזֶה תִּאֲוָה שֶׁאֵין לָנוּ הַשְׁגָּה בְּזֶה, כִּי מְנַשֶּׁה אָמַר לְרֹב אֲשֶׁי־אֶתָּה הֵייתָ רֵץ רֵאשׁוֹן, הוּא ר' אֲשִׁי אָמַר מִחוּר נִדְרוֹשׁ בַּחֲבֵרְנוּ מְנַשֶּׁה, מַה? ! אֲנִי חֵבֵר שֶׁלֹּךְ אֲנִי? ! מַה אֲנִי הִרְבֵּי שֶׁלֹּךְ? ! אִזּוּ הוּא אוֹמֵר לָמָּה עָבַדְתָּ עֲבֹדָה זָרָה, אִזּוּ הוּא אוֹמֵר אִם הֵייתָ אֶתָּה הֵייתָ רֵץ הִרְאשׁוֹן, אֲנָשִׁים 900 שָׁנָה נִגְנוּ לַעֲבֹדָה זָרָה, יוֹם וְלַיְלָה מְנַגְּנִים לַעֲבֹדָה זָרָה, בְּכֻלָּל לֹא יָדְעוּ שִׁישׁ ה' בְּעוֹלָם, לֹא יָדְעוּ שִׁישׁ ה'.

זֶה הָיָה צָרִיף אִיּוֹב לְתַקֵּן, אָדָם לֹא יוֹדֵעַ מַה הוּא בֹּא לְתַקֵּן, אִיּוֹב בֹּא לְתַקֵּן אֶת כָּל הַנִּגְנוּנִים שֶׁל הָעֲבֹדָה זָרָה שֶׁנִּגְנָן יָבֵל, יָבֵל הָיָה "אָבִי כָּל תִּפְשׁ כְּנוֹר וְעוֹגֵב", חֲנָה בָּאָה לְתַקֵּן אֶת כָּל הַחֲטָאִים שֶׁל רַחֲב, אָדָם בְּמִשָּׁךְ 6,000 שָׁנָה מְתַקֵּן אֶת כָּל הָעֲבֵרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, אֵין עֲבֵרָה שֶׁהוּא לֹא עֲשָׂה, אִזּוּ נוֹתָנִים לוֹ לַעֲמוֹד בְּנִסְיוֹן, נוֹתָנִים לוֹ לְשִׁיר שִׁיר, לְשִׁיר הֵלֵל, לְשִׁיר אֶהְבֵּת עוֹלָם תִּבְיָא לָהֶם, אִם הוּא לֹא שָׂר אֶהְבֵּת עוֹלָם זֶה לֹא שׁוֹה כְּלוּם, הוֹלְכִים לְפָאֲבִים, וְהוֹלְכִים וְלוֹקְחִים סָמִים, אָדָם חוֹשֵׁב גְּמָרְנוּ הוּא כָּבֵר לוֹקֵחַ סָמִים אָבֵל יְלָדִים בְּגִיל 17, הוּא אוֹמֵר אֵין לָהֶם מַה לַּעֲשׂוֹת,

כְּתוּב בְּאַהֲבַי יִשְׂרָאֵל שֶׁאַחֲרֵי קִבְּלַת הַתּוֹרָה פְּתָאוּם אֵין תִּאֲוֹת הַשְׁתַּגְּעוּ וְאֵין לָהֶם טַעַם

דְּרִישָׁנָא לִיָּה מִשְׁמָךְ בְּפִרְקָא אָמַר לִיָּה מַהִּיכָא דְקָרִים בִּישׁוּלָא אָמַר לִיָּה מֵאַחוּר דְּחִימָתוֹ כּוּלִי הָאִי מַאי טַעֲמָא קָא פְּלִחִיתוּ לַעֲבֹדוֹת כּוּכְבִּים אָמַר לִיָּה אֵי הָוֹת הָתָם הָוֹת נִקְיִטְנָא בְּשִׁפּוּלֵי גְלִימָא וְרַהֲטָת אַבְתְּרָאֵי

כָּל אִיּוֹב, הַכֹּל זֶה מַה שֶׁמְדַבְּרִים לְוִיתָן, סוֹד הַלְוִיתָן - בַּת לִוִּי, "וַיִּלָּךְ אִישׁ מִבֵּית לִוִּי וַיִּקַּח אֶת בַּת לִוִּי" (שְׁמוֹת ב, א), אֲסוּר לְהַגִּיד אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ? לָמָּה לֹא כְּתוּב "וַיִּלָּךְ עַמְרָם וַיִּקַּח אֶת יוֹכֶבֶד"? מַה כְּתוּב? "וַיִּלָּךְ אִישׁ מִבֵּית לִוִּי וַיִּקַּח אֶת בַּת לִוִּי", מִצָּא אֲשֶׁה וְאִזּוּ "וַתִּהְיֶה הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֵּן וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא וַתַּצְפִּנָּהוּ שְׁלֹשָׁה יָרֵחִים, וְלֹא יָכֻלָּה עוֹד הַצְפִּינוּ וַתִּקַּח לוֹ תִּבְתָּ גָמָא וַתַּחֲמִמָּהּ בַּחֲמֹר וַיִּבְזְפוּ וַתִּשֶׂם בָּהּ אֶת הַיֶּלֶד וַתִּשֶׂם בְּסוּף עַל שִׁפְתָּ הַיָּאֵר וַתִּרְדַּב בַּת פְּרַעֲזָה לְרַחֵץ עַל הַיָּאֵר וְנִעְרַתֶּיהָ הִלְכַת עַל יַד הַיָּאֵר וַתֵּרָא אֶת הַתִּבָּה בַּתוֹךְ הַסּוּף וַתִּשְׁלַח אֶת אִמָּתָהּ וַתִּקְחָהּ, וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַתִּבְאָהוּ לְבַת פְּרַעֲזָה וַיְהִי לָהּ לְבֵן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מֹשֶׁה וַתֹּאמֶר כִּי מִן הַמַּיִם מִשִּׁיתָהוּ" (שְׁם, שֵׁם ב'-ה' י) הָיָה לוֹ עֶשֶׂר שְׁמוֹת, עֶשֶׂר, כְּתוּב בּוֹיִקְרָא רַבָּה פֶּרֶק א' עֶשֶׂר שְׁמוֹת - יְקוֹתִיאֵל, אָבִי - זְנוּחַ, אָבִיגַדוֹר - שְׁגֵדֵר אֶת הַגְּדֵרוֹת בִּישְׂרָאֵל, וְאָבִי זְנוּחַ שֶׁהוּא זְנוּחַ אֶת כָּל הָעֲבֹדוֹת זָרוֹת כִּי הוּא בֹּא לְבֵית שֶׁל יִתְרוֹ שֵׁם עָבְדוֹ אֶת כָּל הָעֲבֹדוֹת זָרוֹת, הוּא לֹא הִתְבַּלְבַּל מְזֶה

אֲפִילוֹ הַמֶּלֶךְ רַחֲבָעִם - כְּתוּב בְּדַבְּרֵי הַיָּמִים ב' שֶׁהוּא לֹא עָבַד שׁוּם עֲבֹדָה זָרָה, וְכֻלָּם עָזְבוּ אֶת הַמֶּרְצֵדֵס, אֲנִי זֹכֵר שֶׁהוּא עָזַב אֶת הַמֶּרְצֵדֵס שְׁלוֹ, כְּמָה הוּא בָּכָה וְאֲשֶׁתּוֹ צָעָקָה עָלָיו אֶתָּה לֹא עוֹלָה לִירוּשָׁלַיִם. פְּתָאוּם יִרְבָּעִם עֲשָׂה אֶת הָעֲגָלִים כִּי חֲצִי מֵעַם יִשְׂרָאֵל עָבֵר לִירוּשָׁלַיִם עָזְבוּ אֶת הַנִּכְסִים אֶת הַפְּנִטָאָהוּז, אֶת הַוִּילוֹת

"כִּי רַב אֲשִׁי אוֹקִי אֲשֶׁלְשָׁה מְלָכִים אָמַר לְמַחֲר נִפְתַּח בַּחֲבֵרִין אֶתָּא מְנַשֶּׁה אֵיתְחִזִּי לִיָּה בַּחֲלִמָּה אָמַר חֲבֵרֶךְ וְחִבְרֵי דְאֲבוּךָ קָרִית לָן מַהִּיכָא בְּעִית לְמִישְׂרָא הַמוֹצִיא אָמַר לִיָּה לֹא יָדְעָנָא אָמַר לִיָּה מַהִּיכָא דְבְּעִית לְמִשְׂרָא הַמוֹצִיא לֹא גְמִירַת וְחֲבֵרֶךְ קָרִית לָן אָמַר לִיָּה אֲגַמְרִיהָ לִי וְלְמַחֲר

מהלוחות, אָמַנְם זֶה לוחות מֶאֱבָן

אֲבָל זֶה הָיָה סִפְרֵי וַיְהִלֵּם.

היא אָמְרָה לְקַרֵּחַ מֶה אַתָּה שׁוֹמֵעַ אֵלָיו? כָּל הַבְּלָאֵן עֲשֵׂתָה אֶשְׁתּוֹ שֶׁל קֶרַח, לִפְנֵי שְׁאֲדָם מִתַּחַתָּן אִזּוּ הוּא צָרִיךְ לְדַעַת אוֹלִי זֶה אֶשְׁתּוֹ שֶׁל קֶרַח, מִשֶּׁה שָׁם אֶת אֶחָיו כֹּהֵן גָּדוֹל, אַחֲיָיִים שְׁלוֹ – הַבָּנִים כֹּהֲנִים כַּמָּה בָּנִים הָיָה לְקַתָּה? כַּמָּה בָּנִים? עֲמַרְם יִצְהָר חֲבֵרוֹן – כְּנֶרֶאָה הוּא הָיָה בְּחֵבְרוֹן אִזּוּ קָרָא לוֹ חֲבֵרוֹן, וְעִזְיָאֵל, אִזּוּ לְקַחוּ אֶת הַבֶּן הָאַחֲרוֹן וְעָשׂוּ אוֹתוֹ נָשִׂיא.

כִּי עֲכָשְׁיוּ זֶה חֹדֶשׁ תַּמּוּז – הַחֹדֶשׁ הַכִּי גְבוּהָ מִכָּל הַחֹדָשִׁים, עֲכָשְׁיוּ נִפְתָּחִים כָּל הַמּוֹחִין, אָדָם יִכּוֹל לְהִתְחִיל לְהִבִּין מִשֶּׁהוּ, מִחֵר נִגְמַר אֶת הַתְּפִלָּה בְּשִׁמוּנָה, הָרַב בְּשִׁמוּנָה וְחֲצִי גּוֹמֵר אֶת הַתְּפִלָּה מֶה אָדָם עוֹשֶׂה עַד שֶׁשׁ וְחֲצִי בִּבְקָר מַעֲשֶׂן. נוֹסְעִים אַחֲרֵי הָרַב, יֵשׁ מַלְיוֹן סְפוּרִים, אֵיךְ שְׂאֵתָה אוֹמֵר לְשׁוֹטֵר שְׂאֵתָה שׁוֹבֵב בָּנִים – תַּעֲבֹר, סַע, אֶפִּילוֹ בִּיהֶנְסְבוֹרֵג – בְּאַמְסְטֶרְדָם – אָמְרוּ אֲנַחְנוּ שׁוֹבֵב בָּנִים, אֲנַחְנוּ שֶׁל הָרַב בְּרִלְנֵד, אֵה שֶׁל הָרַב בְּרִלְנֵד – תַּעֲבֹר, כִּכָּה הָיָה גַם בְּאַמְסְטֶרְדָם, שְׁתֵּי מַלִּים וְגִמְרָנוּ, אֲנִי מֵהָרַב בְּרִלְנֵד תַּעֲבֹר תַּעֲבֹר.

כִּכָּה גַם הָיָה לָנוּ בְּלִינְגֶרֶד הֵיינו כּוֹלֵם עִם פִּאוֹת, מְרִדְכִי אֲנָשִׁין, נִסְעָנוּ לְרוֹסְיָה לְחֶרְסוֹן, עוֹד סְפוּר, הִגְעָנוּ לְחֶרְסוֹן אִזּוּ אוֹתָם שָׁלְחוּ, זֶה הָיָה בְּחוֹדֶשׁ אֵב, וְאַחֲרֵי זֶה בָּאוּ לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה אִזּוּ אָמְרוּ עוֹד פֶּעַם עִם אוֹתָם פִּסְפוּרְטִים? הָיָה לָכֶם זְמַן לְהִחְלִיף אוֹתָם.

עַל כָּל פָּנִים מִי שֶׁהוֹלֵךְ עִם הַצָּדִיק רוֹאֶה כְּאֵלָה נִסִּים וְכְאֵלָה נִפְלְאוֹת וְכְאֵלָה יִשׁוּעוֹת, וְלִכְן עֲכָשְׁיוּ זֶה חֹדֶשׁ תַּמּוּז זֶה הַחֹדֶשׁ הַכִּי גָדוֹל מִכָּל הַחֹדָשִׁים, שְׁעָכְשְׁיוּ מוֹרִידִים אֶת הַלּוּחוֹת, הַיּוֹם הַלּוּחוֹת זֶה קִצּוֹת הַחֹשֶׁן, לּוּחוֹת הַבְּרִית

בְּלִמּוֹד אֵין לָהֶם תַּאֲוֹת, הוּא יִכּוֹל לְקַפֵּץ מֵהֶגֶג, אִזּוּ פִּתְאוֹם אֵין לָהֶם תַּאֲוֹת לְכָלִּים, אִזּוּ בְּשִׁבִּיל מֶה הֵם חַיִּים? אֵין לָהֶם טַעַם בְּגִמְרָא, בְּקִצּוֹת הַחֹשֶׁן, אָדָם צָרִיךְ לְלִמּוֹד קִצּוֹת הַחֹשֶׁן, לְגַמּוֹר קִצּוֹת הַחֹשֶׁן – אִם לֹא הָאָדָם לּוֹקַח סְמִים, הוּא מִחַפֵּשׁ חַיּוֹת אִזּוּ הוּא לּוֹקַח סְמִים זֶה חַיּוֹת,

אֶת הַנְּסִיעָה הַזֹּאת נִסַּע דֶּרֶךְ סוּרְיָה, עִם אֶסְאֵד כְּבֹר עֲשִׂינוּ שְׁלוֹם, אָמְרָנוּ שְׁאַנְחָנוּ נֶגֶד הַחִיסוּל, כִּי פּוֹטִין בְּנֵה 54 בּוֹנִקְרִים לְהַשְׁמִיד אֶת יִשְׂרָאֵל וְטִרְאָמָפּ עָשָׂה אֶתוֹ חוֹזֶה שֶׁהוּא לֹא מִתְנַגֵּד, כָּל הַפֶּסֶף אֶסֶף לוֹ פּוֹטִין כְּדִי שִׁיבְחֵר, אִזּוּ הוּא אָמַר לוֹ אֲנִי לֹא אוֹבְמָה, אֲנִי יִתֵּן לָךְ לַעֲשׂוֹת מֶה שְׂאֵתָה רוֹצֶה, אִזּוּ הוּא הִסְפִּיק לְבָנוֹת בְּשָׁנָה אַחַת 24 מִבְּצָרִים טִירוֹת עִם טִילִים הַכָּל לְכוּן יִשְׂרָאֵל, יוֹם אַחַד בִּיבִי אֲנִי יוֹדַע אֲנִי לֹא יוֹדַע בְּדִיוֹק הָיָה קִצָּת עֲצָבִי בִּבְקָר פּוֹצֵץ לוֹ אֶת הַכּוֹרִים, כָּל מֶה שֶׁהִרוֹסִים בָּנוּ, אַחֲרֵי זֶה הוּא נִסַּע לְרוֹסְיָה – אַחֲרֵי שְׁעָה, בָּא אֵלָיו פּוֹטִין חִבֵּק אוֹתוֹ נִשֵּׁק אוֹתוֹ אָמַר לוֹ אֵל תִּדְאָג, אִם הוּא הָיָה שׁוֹבֵב בָּנִים לֹא הָיָה נִשְׂאָר מֵהֶם כָּלֹם,

עַל כָּל פָּנִים אֲנַחְנוּ חוֹזְרִים לְעִנְיָן שְׁעָכְשְׁיוּ אֲנַחְנוּ 3,330 שָׁנָה, כִּי עֲכָשְׁיוּ מִקְבָּלִים אֶת הַלּוּחוֹת וְכִי צָרִיךְ לְהַרְגִּישׁ אֶת זֶה, כְּתוּב שְׁעַם יִשְׂרָאֵל חִפָּה 40 יוֹם, עֲכָשְׁיוּ הוֹלְכִים לְהִכִּין אֶת הַלּוּחוֹת, הִרְבָּה אוֹמֵר שְׁתַּמּוּ זֶה "זְכִּירוּ תוֹרַת מִשֶּׁה" זֶה הַחֹדֶשׁ הַכִּי גָדוֹל אֲנָשִׁים לֹא יוֹדְעִים מֶה שֶׁהֵם קוֹרְאִים בְּכָלִל, אָדָם לֹא יוֹדַע בְּכָלִל שְׁחֹדֶשׁ תַּמּוּז זֶה הַחֹדֶשׁ הַכִּי גָדוֹל מִכָּל הַחֹדָשִׁים, עֲכָשְׁיוּ מִקְבָּלִים אֶת הַלּוּחוֹת, וְכָל אַחַד לִפִּי הַהִכָּנוֹת מִקְבָּל אֶת הַלּוּחוֹת, מִי שֶׁהוּא לֹא מִכִּין אֶת עֲצָמוֹ – מִי שֶׁלֹּא אִכְפַּת לוֹ

נִצֵּעַק עֲכָשְׁיו שְׁבַע פְּעָמִים "תַּעֲיִיתִי
כָּשָׁה אֲבִד", "תַּעֲיִיתִי כָּשָׁה אֲבִד" וְכו'.

שיעור שנמסר בליל חמישי קרח ב' דראש חודש תמוז באור עקיבא

עֲכָשְׁיו זֶה הַיּוֹם הַכִּי גָדוֹל, כָּאֵן יִתְגַּלֶּה הַמְּשִׁיחַ,
כָּאֵן בְּעִיר, לָכֵן פֶּה אֹר עֲקִיבָא, פֶּה סָרְקו אַת
רַבִּי עֲקִיבָא בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרֹזֶל, הוּא הָיָה כּוֹלֵו
מִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרֹזֶל, כּוֹלֵו הָיָה מִכֶּפֶר רֶגֶל וְעַד
רֹאשׁ הָיָה מִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרֹזֶל, עֲכָשְׁיו נִבְיָא אַת
קְצוֹת הַחֹשֶׁן, אָדָם בָּא לְעוֹלָם כְּדִי שִׁיִּסְרְקו אוֹתוֹ
בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרֹזֶל, ר' עֲקִיבָא אָמַר כֹּל יְמֵי הַיִּיטִי
מִצְטַעַר מְתִי יָבוֹא הַפְּסוּק הַזֶּה לְיָדִי וְאֶקְיָמְנֹו,
כֹּל אִשָּׁה בָּאָה לְעוֹלָם כְּדִי לְהִבְיָא אַת מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ, רַבִּינוּ אוֹמַר שֶׁכֹּל הַשְּׂמִיחָה בַּחֲתָנָה זֶה
שְׂמָא מִהֶם יָבוֹא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, אַחֲרֵת אֵין מַה
לְשִׁמּוֹחַ, זֶה רַק תַּאֲוֹת, אַחֲרֵי קִבְּלַת הַתּוֹרָה
אַרְבָּעִים יוֹם פְּסָקָה זוֹהֶמֶתִן – פִּירוּשׁוֹ שִׁיִּצְאוּ
מִכָּל הַתַּאֲוֹת, יִצְאוּ מִכָּל הַתַּאֲוֹת שֶׁבְּעוֹלָם,
וְהֵם הָיוּ בְּלִי תַּאֲוָה, מִשֶּׁה בִּיטֵל לָהֶם אַת כֹּל
הַתַּאֲוֹת.

עַד יִיז בַּתְּמוֹז שְׁבָא מִיכָה, כֹּל הַבְּלָאגֵן עָשָׂה
מִיכָה, מַה מִּיכָה עָשָׂה? לָקַח טַס שֶׁכָּתַב עָלָיו
עֲלֵה שׁוֹר, זֶרֶק לָאֵשׁ, קִפֵּץ הָעֵגֶל אָמַר אֲנִי וְלֹא
יִהְיֶה לָּךְ, מִשֶּׁה רַבִּינוּ אָמַר "לִמָּה הִרְעַתָּה לָעַם
הַזֶּה" (שְׁמוֹת ה', כב) לִמָּה שְׁמִים יְלָדִים בַּחוּמָה,
ה' אָמַר לוֹ הֵם יְלָדִים רְשָׁעִים כְּמוֹ מִיכָה, מִיכָה
הָיָה אָבָא שֶׁל יִרְבֵּעָם בֶּן נִבְט – נִבְט זֶה מִיכָה,
שְׁבַע בֶּן בְּכָרִי, הָיָה לוֹ חֲמִשׁ שְׁמוֹת – שְׁבַע בֶּן
בְּכָרִי, נִבְט, וּמִיכָה. הוּא עָשָׂה אַת הָעֵגֶל וְהוּא
גִּלְגּוֹל שֶׁל מְנָשָׁה, מְנָשָׁה זֶה הַגִּלְגּוֹל שֶׁל שְׁבַע
בֶּן בְּכָרִי וּמִיכָה, שֶׁהוּא רָאָה אֵשׁ יוֹצֵאת מִהָאָמָה

זֶה קְצוֹת הַחֹשֶׁן, אָדָם לֹא יוֹדֵעַ מַה
הוּא קוֹרָא בְּכָלֵל, הוּא קוֹרָא אִישׁ מִבֵּית לְוִי –
לִמָּה אִישׁ? לִמָּה לֹא כָּתוּב עֲמָרָם? אוֹמַר הַזּוֹהַר
שִׁזָּה הָיָה בְּלִי שׁוּם תַּאֲוָה, זֶה הָיָה הִיא וְהַקְדּוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, זֶה הָיָה עִם הַמֶּלֶךְ גְּבֻרָאֵל, בַּת לְוִי
זֶה הַלְוִיָּתִן, הִיא הֵיטָה הַלְוִיָּתִן.

אִם אָדָם מִבְּיָא יֵלֵד עִם תַּאֲוָה הַיֵּלֵד מוֹרִיד אַת
הַפְּאוֹת – לֹא יוֹכֵל לְלַמּוֹד לֹא יוֹכֵל לְהַתְּפַלֵּל,
אָדָם צָרִיךְ לָדַעַת – יֵלֵד שְׁבָא עִם תַּאֲוָה הוּא לֹא
יוֹכֵל לְהַתְּפַלֵּל, הוּא לֹא יוֹכֵל לְלַמּוֹד, וְיִהְיֶה לוֹ
מִלְּיָאָרִים מַסְכִּים.

וְעֲכָשְׁיו זֶה הִרְגַע שְׁמוֹרִידִים אַת כֹּל הַמַּסְכִּים,
הַיּוֹם זֶה הַהִלּוּלָא שֶׁל יוֹסֵף – יוֹסֵף הַצַּדִּיק, אוֹמַר
ר' נִתָּן שֶׁקָּרַח הִפְךָ אַת כֹּל הַצְרוּפִים, קָרַח אָמַר
שֶׁהוּא לֹא רוֹאֶה שׁוּם דְּבָר טוֹב בְּמִשָּׁה הַכֹּל רַק
פְּרוֹטֶקְצִיּוֹת, לָקַח אַת אֲלִיצָפָן בֶּן עֲזִיזָאֵל שֶׁהוּא
הִבֵּן דוֹד הָאֲחֵרוֹן, הוּא שָׁם אַת אֶהְרֹן אָחִיו הוּא
שָׁם אַת הָאֲחִינִים שְׁלוֹ, כֹּל דְּבָר זֶה רַק
פְּרוֹטֶקְצִיּוֹת, פְּרוֹטֶקְצִיּוֹת, הוּא אוֹמַר אִם יֵשׁ
מִרְאָה בַּתְּקָרָה כְּגָרִים כְּגוֹדֵל מְטַבֵּעַ שֶׁל עֶשֶׂר
שָׁקֶל, אִם יֵשׁ אֵז לְשֹׁבֵר – אַת כֹּל הַבֵּית לְשֹׁבֵר,
אָדָם קָם בִּבְקָר וְרוֹאֶה נְזִילָה מִהַשְׁכֵּן – הוּא
רוֹאֶה טָפָה רְטִיבוֹת וְהוּא רוֹאֶה שִׁזָּה טָפָה
יִרְקָרֵק, נוֹתֵנִים לוֹ שְׁבוּעַ וְשְׁבוּעִים וְשְׁלוֹשׁ אִם
עוֹבֵר שְׁלוֹשׁ וְזֶה לֹא נִעְלָם, אֵז הוּא שׁוֹבֵר אַת כֹּל
הַבֵּית, וְאֵז הוּא מוֹצֵא שָׁם אוֹצְרוֹת וּמִלְּיָאָרִים
וּטְרִילִיוֹנִים.

הַקּוֹשִׁיּוֹת עַל הַצַּדִּיק זֶה בְּלִי סוּף – זֶה
מִלְּיָאָרִים טְרִילִיוֹנִים, אֵז כִּיֵּן שֶׁהוּא הִפְךָ אַת
כֹּל הַצְרוּפִים אֵז גַּם הָאָרֶץ הַתְּהֻפָּכָה, כִּי כְּרָגַע
הִיא עוֹמֶדֶת – אַתָּה פּוֹתַח אַת הַפֶּה אֵז גַּם
הָאֲדָמָה פּוֹתַח אַת הַפֶּה, מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה, וְלָכֵן

שְׁלוֹ, הוּא רָאָה מִמֶּשׁ אֵשׁ - שֶׁלֹּהֶבֶת אֵשׁ, בָּרַק שֶׁל אֵשׁ.

לָמָּה קָרָאוּ לְבָרַק בָּרַק? שֶׁהָיוּ לוֹ פָּנִים דּוֹמִים לְבָרָקִים (תנא דבי אליהו דבה פרק ט), אָדָם בָּא לְעוֹלָם שֶׁיְהִיָּה לוֹ פָּנִים דּוֹמִים לְבָרָקִים, לְצַדִּיק יֵשׁ פָּנִים שְׂדוּמִים לְבָרָקִים, קָרָאוּ לוֹ בָּרַק וְקָרָאוּ לוֹ מִיכָאֵל, מָה שֶׁמוֹ הָאֱמִיתִי - מִלֵּאָךְ מִיכָאֵל. יֵשׁ נוֹרִיאל, יֵשׁ גְּבִרְיאל, יֵשׁ מִיכָאֵל, יֵשׁ רְפָאֵל, שְׁבָעִים וּשְׁתֵּים דְּקוֹת לְפָנֵי הַנֶּזֶן, זֶה הַמִּלֵּאָךְ רְפָאֵל, מָה שֶׁמִּבְקָשִׁים כְּשֶׁנִּהְיָ צָבַע כְּחוֹל בְּאוֹתָהּ שְׁנִיָּה כָּל הַבְּקָשׁוֹת מִתְמַלְאוֹת וְאִפְשָׁר לְרַפָּא אֶת כָּל הַחוֹלִים שְׁבָעוֹלָם.

כְּמוֹ מְרִים וְיוֹכָבֵד - "וַתַּחֲיִין אֶת הַיְלָדִים" (שמות א, יז), מִצַּד יָמִין חֲיִין דְּחִיִּין, מִצַּד שְׂמָאל רוּחַ שֶׁל מֹשֶׁה, מְרִים וְיוֹכָבֵד עִיבְרוּ בְּכָל יֶלֶד וְיֶלֶד אֶת נִשְׁמַת מְלָךְ הַמֹּשִׁיחַ - נִיצוּץ מִמְלָךְ הַמֹּשִׁיחַ, לְכֵן מְרִים וְיוֹכָבֵד הָיוּ בְּשָׂדוֹת כָּל הַיּוֹם, הֵם כָּל הַיּוֹם הָלְכוּ בְּשָׂדוֹת וְעַם זֶה שֶׁהָלְכוּ בְּשָׂדוֹת - "לָכֵה דודי נִצָּא הַשָּׂדֶה נְלִינָה בְּכַפְרִים, נִשְׁכִּימָה לְכַרְמִים נִרְאָה אִם פָּרְחָה הַגֶּפֶן פֶּתַח הַסְּמֹדֵר הַנִּצּוֹ הַרְמוֹנִים שֶׁם אֶתָּן אֶת דְּדֵי לֶךְ" (שיר השירים ז, יב - יג), רִיקָנִים שֶׁבֶךְ מְשׁוּלִים לְרִימוֹן, "כְּפֶלַח הַרְמוֹן רִקְתָּךְ מִבְּעַד לְצִמְתָּךְ" (שיר השירים ז, יז), לָמָּה צִוְּרָךְ? כִּי הַצִּוְּרָר דּוּמָה לְרִימוֹן, הַצִּוְּרָר הוּא תְּמִיד אָדוֹם כְּמוֹ רְמוֹן, רְמוֹן זֶה הַפְּרִי הַכִּי אָדוֹם שֶׁיֵּשׁ עָלָיו אֲדָמוֹת, "הַנִּצּוֹ הַרְמוֹנִים", כָּל הָעֲבוּדָה זֶה "הַנִּצּוֹ הַרְמוֹנִים", כָּל מָה שֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם זֶה "הַנִּצּוֹ הַרְמוֹנִים", אָדָם בְּכָל עֵת יָכוֹל

לְהִבִּיא אֶת נִשְׁמַת מְלָךְ הַמֹּשִׁיחַ, כָּל יוֹם הוּא בָּא לְעוֹלָם לְהִבִּיא אֶת נִשְׁמַת מְלָךְ הַמֹּשִׁיחַ, כָּל יוֹם הוּא נּוֹלֵד מִחֲדָשׁ לְהִבִּיא אֶת נִשְׁמַת מְלָךְ הַמֹּשִׁיחַ, וְלָכֵן הוּא נּוֹלֵד וְלָכֵן הוּא בָּא לְעוֹלָם.

וְלָכֵן אוֹמֵר רַבֵּינוּ (לקוטי הלכות הלכות שבת הלכה ו סעיף כ"ג) שֶׁהַשְּׂמֻחָה בְּחֻתְנָה שְׂמָא הוּא יְבִיא אֶת מְלָךְ הַמֹּשִׁיחַ, לָכֵן רוֹקְדִים עַד הַבֶּקֶר - שְׂמָא הוּא יְבִיא אֶת מְלָךְ הַמֹּשִׁיחַ, לָכֵן יוֹצֵאִים בְּרִקְדִים וּבְמַחֲוֹלוֹת - שְׂמָא הוּא יְבִיא אֶת מְלָךְ הַמֹּשִׁיחַ, לָכֵן "לָכֵה דודי נִצָּא הַשָּׂדֶה נְלִינָה בְּכַפְרִים, נִשְׁכִּימָה לְכַרְמִים נִרְאָה אִם פָּרְחָה הַגֶּפֶן הַנִּצּוֹ הַרְמוֹנִים", כְּשֶׁמְגִיעִים לְדִרְגַּת רְמוֹנִים - גֶּפֶן תֵּאֲנָה וְרִמּוֹן, רְמוֹן אוֹתִיּוֹת מִטְטְרוֹן, מִטְטְרוֹן זֶה אוֹתִיּוֹת רְמוֹן וְט"ט, כְּשֶׁאֲנַחְנוּ נִגִּיעַ לְדִרְגָּה שֶׁל מִטְטְרוֹן - לְט"ט וְרִמּוֹן, ט"ט זֶה שְׁתֵּים (מנחות ל"ד ע"ב), רְמוֹן חִי, מִטְטְרוֹן זֶה עֵץ הָרִימוֹן, לָכֵן רְמוֹן מִטְטְרוֹן, זֶה "וְהָיוּ לְטִטְפֹּת" (דברים ו, ח) הָרִימוֹן מִבִּיא אֶת הַטֵּט, מִטְט - רוֹן, וְרַבִּי מֵאִיר רְמוֹן מְצָא תּוֹכוֹ אֶכָּל קִלְפָתוֹ זֶרֶק (חגיגה ט"ז ע"ב), קוֹדֶם כָּל לְזִרוּק אֶת הַקִּלְפָּה, בְּרָגַע שֶׁקְלִיפָתוֹ זֶרֶק בְּאוֹתוֹ רָגַע הַתַּחֲחִיל לְהִתְנוּצֵץ מֹשִׁיחַ, בְּזִכּוֹת הָעֲשָׂרָה הַרְגִּי מַלְכוּת אֲזִי הוּא נָצַל בְּדָקָה הָאֲחֻרֹּנָה, "וְלִי מִ'ה יִקְרוּ רִעִיךָ אֵל" (תהלים קלט, יז) - רַבִּי מֵאִיר, "מִ'שֶׁם רִעִיךָ אֵבֶן יִשְׂרָאֵל" (בראשית מט, כד) - רַבִּי מֵאִיר, הַכֹּל זֶה רַבִּי מֵאִיר, שֶׁהָיָה דוֹרֵשׁ כְּתוּבַת אוֹר עִם א' (מדרש רבה בראשית כ' ב'), אָדָם בָּא לְעוֹלָם לְהִיּוֹת כְּמוֹ

מִחֲמַת שְׂאֵנוּ יוֹדְעִים וּמֵאֲמִינִים שֶׁעֲנָן זֶה בְּשֶׁרֶשׁוֹ הוּא גְבוּהָ מֵאֵד מֵאֵד כִּידוּעַ, וְהָיָה נּוֹלֵד מִזֶּה יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּקְדָּשׁ שְׁמוֹ כְּכֹל, עַד שֶׁיֵּצֵאוּ צְדִיקִים גְּדוֹלִים עַד שֶׁיָּבֹאוּ מֹשִׁיחַ מִדּוֹרוֹתֵינוּ שֶׁיִּתְקַן הַכֹּל, וְזֶה עֶקֶר שְׂמֻחָתָנוּ, וּמִזֶּה וְדֹא יֵשׁ לָנוּ לְשֻׂמָּה הַרְבֵּה עַל הַחֲתוּנָה.

י כִּי בְּאֵמַת כָּל הַשְּׂמֻחוֹת שֶׁשְּׂמֻחִין עַל הַחֲתוּנָה הוּא פְּלִיאָה לְכֹאוֹרָה, בְּאִשְׁרֵי שְׂמֻחָתִי וְאֵת בְּפִרוּשׁ מִפִּי הַקְּדוֹשׁ, שְׂאֵמֶר, שְׂאֵין הָעוֹלָם יוֹדְעִים כָּל מָה זֶה שְׂמֻחָה שֶׁהָיָה נוֹשֵׂא וְאֵת, כִּי בְּדוּא אֵין רְאוּי לְשֻׂמָּה עַל עֲנָן זֶה. אִךְ בְּאֵמַת עֶקֶר הַשְּׂמֻחָה שֶׁל חֲתוּנָה הוּא שְׂמֻחַת יִשְׂרָאֵל, שֶׁעֶקֶר שְׂמֻחָה דְּקָרְשָׁה הוּא

המרדעת עליו מניחים את האכף –

הוא לא מדבר, הוא לא מגיב.

וככה זה היה עד היום, אם אדם מוכר את החמור – כמו נתן בר שלום שמכר את החמור שלו, נתן בר שלום נער דוד, הוא היה מהמקורבים הראשונים – היה לו חמור, וכל פעם הוא היה מגיע וכל פעם היו עושים הצגה לוקחים את החמור, וזה היה יום שבת ולא היה לי אגורה, לא היה לו לא לחם, לא כלום, לא אגורה – שום דבר, פתאום באים דקה לפני שבת ולוקחים את החמור, ביום ראשון יש הצגה צריכים את החמור נותנים לו אלפיים שקל – שלושת אלפים שקל, עשיתי שבת כזאת – בחיים לא עשיתי, כזה חמור כמו של נתן בר שלום – כזה חמור עוד לא היה ולא יהיה, כי הוא הציל לו את כל השבתות, יום אחד כבר לא לקחו אותו להצגות אז הוא מכר אותו, קבל עליו 10,000 שקל

ובשעת המכירה הוא נושך את האדון החדש שלו, נשך אותו כאן למוות, כמו שרבי עקיבא אמר תן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור (פסחים מ"ט ע"ב), כי כלב לא שובר עצמות חמור זה עד המיתה – כפשוטו, ספור אמיתי. באחד הפפרים ליד רמאללה קרה האסון הנורא הזה ישבו כל חכמי חלם וחכמי הפפרים – מה דין חמור שנושך ושובר עצם – ולא רק שובר עצם גם שובר את הנשמה, אחרי שבע ימים פסקו לו מיתה על החמור, ספור עם נתן בר שלום, כן נתן בר שלום מכר את זה לערבי ואז היה עוד

אבל לא מכר את השק ולא מרכבת הנשים, ואפילו היו עליו בשעת המכר. (אלא אם כן אמר ליה: הוא וכל מה שעליו מכור לך) (טור בשם הרי"ף ור"י והרא"ש):

רבי מאיר, שהיה ניצוץ של רבי עקיבא, שמדותיו היה תרומות כמידותיו של רבי עקיבא – "ושדי תרומת, כי שם נגעל מגן גבורים מגן שאול בלי משיח בשמן" (שמואל ב' א, כא), שזה שמן החכמה, שאול – "משכמו ומעלה" (שמואל א' ט, ב), שאול זה שמן החכמה, כי הוא גילה את שמן החכמה, הוא גילה את כל החכמות, שכמותו לא היה וכמותו לא יהיה – משכמו ומעלה, "גבה מכל העם" (שמואל א' ט, ב) – מכל אדם, זה מה שקרה האסון הגדול והנורא, ולכן הוא נפל בהרי הגלבוע, הרי הגלבוע – החרים הכי גבוהים בארץ, "אל טל ואל מטר" (שמואל ב' א, כא), הר גלבוע הוא הר הכי שומם הכי מקרח – אין שום צמחיה, למה? כי קבלו את הדמים של שאול, שאול ובניו – יהונתן ומלכישוע, יהונתן ומלכישוע ואבישוע, הצדיקים הכי גדולים בעולם, כאלה צדיקים לא היה מבריא העולם.

ולכן המוכר את החמור מכר את המרדעת (שו"ע חושן משפט ר"ב סעיף ז) ¹ – כי החמור קר לו בקיץ, אפילו בתמוז (שבת נ"ג ע"א), עכשיו אנחנו בא' תמוז, קר לו קר נורא בא' תמוז, ומי שיגיד על החמור מילה אוי ואבוי לו, כי החמור הוא החיה הכי נאמנה, שמניחים עליו הכל והוא שותק, והוא לא נוער – הוא לא מגיב, הכל הוא סובל בדומיה, כל מה שמעמיסים עליו הוא סובל בדומיה, אין חיה כמו החמור, ולכן חמור זה 254 – רנ"ד, גימטריא דרך, אין כמו החמור ולא יהיה כמו החמור, עליו מניחים את

¹ המוכר את החמור מכר את המרדעת (פרוש כעין אכף שמניחין על החמור כל היום כלו כדי שיתחמם) ואת האכף (פרוש כלי עץ נתון על המרדעת לרכיבה או כדי למנוע חכוף המשאוי), אף על פי שאינם עליו;

ערכי, אם לא היה ערכי באמצע היו הורגים אותו - את נתן בר שלום, שהוא מכר במיוחד את החמור כדי להרוג את הערבי.

ולכן אומר השלחן ערוך כתוב המוכר את החמור מכר את המרדעת ואת האכף, אבל לא מכר את השק - את השקים של התבואה לא מכר, ולא מרכבת הנשים - ה' ישמר, כי לכל מרכבה היו מצמידים מרכבה קטנה, אז זה היה ככה מרכבה לשבת ככה יפה - קראו לזה מרכבת הנשים, ולכן אנחנו אומרים עכשיו שהוא מוכר את החמור הוא מוכר את האכף אף על פי שאינם עליו, אבל לא מכר לו את השק של התבואה, ולא מרכבת הנשים - שעשו מרכבה שהאשה תסע, כי זה לא נאה לאשה לשבת על חמור (עיין פסחים ג' ע"א), זה רק לאיש, לאשה עושים מרכבה קטנה והיא נוסעת מהר עם החמור, או עם הסוס.

ושם היה סוס, סוס מזמן אחשוורוש, הסוסים אז היו "הרצים רכבי הרקש האחשורנים יצאו מבהלים ודחופים" (אסתר ח, יד), כי האגרות של מרדכי השיגו את אלה האגרות של המן, הם הגיעו לפני האגרות של המן, והצילו את השק, אז זה החדוש הכי גדול בכל החדושים, שאפילו שהסוס והחמור לא אצלו אבל כל מה ששייך להם הוא מכר.

סוס וחמור כמו של האשה האלמנה שהיה לה סוס וחמור ובא משה וצעק עליה ואז היא בכתה, וקרח הגן עליה הוא אמר היא צודקת, לקחו אותה שהיא תעבד בבית המקדש, זה עכשיו אנחנו מספרים את הספור על הסוס והחמור, שהסוס הוא החיה הכי נאמנה בעולם, כתוב שאצל קרח טבעו גם הסוסים, גם הסוסים נבלעו באדמה, ועכשיו הוא אומר זה

שגר בחלקה של קרח אני כבר גר פה שנה זה שקר, הוא לא גר שם, שלוש שנים זה חזקה, והוא אומר שאין חזקה על השדה, וכל אלו הדברים אין הדמים ראייה, ולא משנה הכסף, אם הוא אומר מכרתי עשרים בשלשים או שלושים בעשרים, זה המון - זה שליש, זה בטל מקח יותר משליש, ולכן אם אדם מכר חמור עם האכף והמרדעת והכל נאבד לו, הוא לא שמר עליו, הוא הלך לאבוד, היא היתה פרה מעברת - יום לפני הלידה של הפרה, ולכן כל אדם שיש לו סוס ישמר את הסוס שלו, לא יתן לו להבלע באדמה כמו אצל קרח, אותו דבר פרה אם יש לה עבר העבר הזה שזה כמו כמה שהוא נולד, שלוש פעמים הוא אומר את זה, שזה לא שייך לגוי - לא שייך לבעל הפרה, לא שייך לו הסוס, לא שייך לו החמור, שייך ליהודי המסכן שקנה אותו - שלם עליו 60,000 דולר סוס גזעני - עם אילן יוחסין,

ואידך... והמוכר שמכר פרה מעברת - מה אתה רוצה? הוא אומר נכון פרה מעברת אבל לא יכלתי לשלם עליה - לא ידעתי, ולכן החמור הזה או הפרה הזאת שיש לה יותר מעשר ולדות והוא אומר ברשותי ילדה, וכל מה שהיה עליה שלי הוא וברשותי ילדה, אני רוצה את הפרה בחזרה עם כל הולדות, ועכשיו סימנו את הסוס על החמור עם המרדעת שנבלע באדמה אצל קרח, ולעתידי לבוא יבוא המשיח וירכב עליו, זה החמור של משיח, שמשיח יבוא וירכב עליו.

(אחד המשתתפים אמר לרב: כתוב "הבקר אור והאנשים שלחו המה וחמוריהם"), אצל האחים של יוסף, הם צעקו מה יהיה עם החמורים שלנו? הולכים אותם - את האחים להרוג ולהשים

אותם בכלל לכל החיים הם אומרים מה יהיה עם החמורים, מה אכפת לכם מהחמורים? כל מילה זה קבלה, כל מילה זה סודות, כי החמור זה [-] משה הרפיב את צפורה על החמור ואת בניו, משיח יבוא על החמור, ואברהם הלך לעקדה על החמור.

(אחד המשתתפים אמר לרב: אם אומרים למישהו חמור – שלא יענה?) הגמרא אומרת בהחובל מ"ג ע"ב, כי הזכות הכי גדולה זה להיות חמור, אין זכות יותר גדולה מזאת, ברגע שאברהם אמר לאליעזר אתה חמור הוא יצא ברוקים ולכן הוא נכנס לגן עדן, אברהם אמר לו אתה חמור והיית חמור ותשא חמור, הוא רקד עד הבקר אתה וחמור זה דבר אחד, למה? כי הוא לא ראה את האש, עכשיו נמצאים פה באור עקיבא הכל מקף באש,

שיעור שנמסר אחרי תפילת שחרית יום ד' קרח

השאלה פה מה זה המדה כנגד מדה קרח הוא אמר למה תתנשאו על קהל ה' הוא רצה דמוקרטיה הוא רצה אחדות הוא רצה שויון, הוא נלחם על השויון, ורצה שכלם יבחרו כולם יהיו כהנים, הוא דאג לכלם, הוא היה איש טוב, איש צדיק, הוא נתן לכל אחד להיות כהן גדול, אמר לו משה רבינו אז כולם ישרפו, ישרפו? אז מה, העיקר שאני יהיה הכהן הגדול, שכלם יהיו כהנים גדולים, אי אפשר להבין את זה, אני לא מבין, הוא רק דרש שויון הוא רצה שכלם יהיו כהנים גדולים, אמר לו משה אז בסדר, אז כולם ישרפו, כלכם תשרפו ותבלעו ותחנקו הכל יהיה לכם, בסדר מצין,

למה שקרח ישאר בחיים? כי ממנו יצא שמואל הנביא, ממי הוא יצא? ממני, אבל הוא לא ידע שהוא יצא מהילדים שלך לא ממך, אתה אל תדאג אתה תבלע והילדים שלך יתחרטו ויצאו, ומהם יצא שמואל הנביא, הוא היה טפש, היה לו רוח הקדש והוא היה טפש, אדם יכול להיות שיהיה לו רוח הקדש והוא טפש, הכל זה צרופים, כל האדמה יכולה להפתח כל שניה, אם לומדים תורה אז היא עומדת, אם לא אז נהיה רעידת אדמה, היה רעידת אדמה לפני חודשיים ואנשים נפלו

ה' עשה מדה כנגד מדה, השאלה איך היא פתחה את פיה פתאום, למה היא פתחה את פיה? אלא ברגע שאדם מדבר על הצדיק אז כל הצרופים מתחלפים, כל הצרופים, ונהיה רעידת אדמה בגואטמאלה ובהוואי רעידת אדמה, והלכה נשפכת על אנשים יש שם הרוגים. עכשיו הגיעו מנן ההרוגים על הגדר בעזה למאה עשרים ושבע במנין שנות שרה, שכל שנה היא הרגה מחבל – 127, כן ירבו, הם מתרבים הם ממשיכים.

כי האדמה רק עומדת על ידי דברי תורה ודבורים טובים, אבל כשמדברים על הצדיק אז היא פשוט נפתחת אין לה עמידה, אז נברא לה פה חדש, הפה הזה לא היה מששת ימי בראשית, את הפה הזה ה' אמר עכשיו נברא בריאה חדשה, נברא לה פה כי הוא פתח את הפה אז כשהוא פתח את הפה אז גם היא פותחת את הפה, כשאדם מדבר על הצדיק אז האדמה פותחת את הפה, אז בראת פה חדש שהוא מדבר על הצדיק, קבלת פה לדבר דברי תורה, פה בשביל לדבר על הצדיק, אתה משנה את הבריאה – אתה מדבר על הצדיק שלומד

כי מהפה יוצא הדבור, אז הפה בורא את כל הבריאה מחדש, משנה את הבריאה, ונהיה תאונות ונהיה רעידות אדמה וסרטנים, ולכן הוא נענש מדה כנגד מדה, הוא ברא פה חדש לעצמו שהוא דבר על הצדיק שה' לא ברא לו כזה פה, אז הוא ברא לארץ ותבלע אותו, דוקא הוא "ה" ממית ומחיה מוריד שאל ויעל" (שמואל א' ב, ו), [-] קרח לעלות, כתוב במדרש רבה, ולכלם יהיה תיקון על ידי דוד ומשה, על ידי הצדיק.

הצדיק זה "תעיתי כשה אבד" (תהלים קיט, קעו), כי השור הוא פרא אדם, הוא פשוט נולד פרא אדם, שובר והורס, החמור הוא טפס – אדיש, תשים אותו בשלג בקר במינוס שבעים – הוא ימות הוא לא יצעק, הוא לא יברח, הוא ישאר על המקום שלו, מי שמחפש את הרועה זה רק השה, השה מבין שהוא נאבד, ושואל איפה הרועה? הוא נאבד ביער, הוא לא הלך אחרי העדר, אז הצדיק מחפש אותו – הרועה מחפש אותו, רץ בכל הגיגגל לחפש אותו, בגלל שהוא שומע את המה מה שלו אז הוא מזהה אותו, כי הרועה לא מתיאש הוא רק לא יודע איפה נמצא השה בתוך מליון מליון מליון עצים, אז השה אומר מה כל הזמן מה מה, ועל ידי זה מגלים אותו.

אדם צריך כל היום להגיד מה מה, להגיד תהלים – תיקון הכללי, זה המה מה שאדם עושה שעל ידי זה הצדיק מגלה אותו, הצדיק מבקש אותו, אתה הרועה שלי, אתה הצדיק, אתה תחפש אותי, כמו שה' אמר על דוד דוד – "מצאתי דוד עבדי" (תהלים פט, כא) – בסדום (מדרש רבה בראשית מ"א ד), על ידי שהוא עשה כל יום מה מה, אומר כל היום תיקון הכללי,

תורה יום ולילה ורק עושה חסדים ורק קם חצות – אתה מדבר על כזה צדיק אז אתה משנה את כל הבריאה, כי הבריאה נבראה רק כדי לדבר שבחים על הצדיק, אז אתה בורא לך פה חדש – פה לדבר על הצדיק, אז גם האדמה היא תהיה לה פה חדש.

ובי"ח סיון נפתחה האדמה אצל הכן איש חי, אבל מכיון שזה היה אצל הצדיק אז זה נהיה מעין מרפא – רפא את כל החולים, עד שכבר לא היה חולים, בתי החולים, סגרו את בתי החולים.

ותבלע הארץ כמו שאדם בורא פה חדש – ה' לא ברא לו כזה פה, ה' ברא לו רק פה לדבר דברי תורה ורק לכבד את הצדיק, והוא פותח הוא עושה פה חדש אז גם לארץ נהיה פה חדש, ואז נהיה לו תאונות – למה נהיה לו תאונה? כי הוא מדבר על הצדיק, אז פתאום האוטו עולה באש, פתאום יוצא עשן, זה הכל כי מדברים על הצדיק, אז ברגע שמדברים על הצדיק אז בוראים פה חדש

לכן נברא פה לארץ – זה היה מדה כנגד מדה, ותבלע הארץ כי הוא ברא לה פה חדש, "ותפתח הארץ את פיה" (במדבר טו, לב) נהיה לה פה – את פי הארץ, זה נהיה מהפה, כי כל דיבור שמדברים על הצדיק וכל דיבור שמדברים לשון הרע בוראים עוד פה לארץ ועוד פה ועוד פה, בוראים פיות חדשים, נהיה רעידות אדמה, הלבנה יוצאת, נהיה צרופים חדשים לגמרי ובוראים גוף חדש, עד שכברא פה חדש ממש לארץ, בזה שקרח דבר על הצדיקים אז הוא ברא פה, כמו שהוא ברא לעצמו פה חדש אז הוא ברא לארץ פה חדש, היא תבלע אותו כי הוא ברא לה פה חדש ממש, אז ותבלע אותו,

צועקים:) תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד, תעיתי
כְּשֶׁה אֲבָד וְכו'...

הוא מכפר את כל הרשעים, כשאדם צועק עוד
פעם (הרב והקהל צועקים:) תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד,
תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד וְכו'...

אז הוא מתקן את כל הרשעים ואת כל
האבודים שגם הם ימצאו את הצדיק, [-] דוד
ועל משה, שיעשו להם נס מהשמים, ולכן
אפשר לתקן, על ידי שצועקים עוד פעם (הרב
והקהל צועקים:) תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד, תעיתי כְּשֶׁה
אֲבָד וְכו'...

ובזה הוא לא מתקן רק את עצמו אלא את כל
האבודים והטועים שכבר אבדו את שתי
העולמות כולם יעלו על הדרך - על דרך
המלך, כולם ינצלו, וכלם ישובו לה', כי "ואמת
ה' לעולם" (תהלים קיז, ב) והאמת תמיד תנצח
את כל הטועים ואת כל האבודים שיחזרו לדרך
האמתית.

שיעור שנמסר בליל רביעי קרח

ברימונה

היום זה ראש חודש תמוז - "ז' כרו ת'ורת
מ'שה" (מלאכי ג, כב), משה יורד עם הלוחות
והם נשברות, כי הלוחות זה כנגד איש ואשה -
"ויתן אל משה פכלתו" (שמות לא, יח) - חתן
וכלה, ה' קרא לכל הנשים לשמוע את עשרת
הדברות.

עכשיו אנחנו בא' תמוז ל' סיון, שארבעים יום
פסקה זוהמתן, ארבעים יום היו נקיים מהתאווה
הנוראה, כל העבודה לצאת מהתאווה הזאת,
אסור להביא ילדים עם תאוה, אם מביאים
ילדים עם תאוה הילדים יהיו חלוניים, ויגזזו

ואמר תהלים, לומד קצות החשן, זה
הכל מה מה מה, כל קצות החשן זה לחפש את
הצדיק, שיהיה לו מוחין.

לכן אפילו שקרח יהיה [-] דוד המלך בתהלים,
כי יש בתהלים "למנצח משכיל לבני קרח"
(תהלים מב, א), זה התיקון לבני קרח, מה זה לבני
קרח? "משכיל לאסוף" (תהלים עד, א) זה גם בני
קרח, כי כל התהלים זה התיקון להעלות אותם
מהגיהנום, כי כל התהלים זה לבני קרח, וכלם
צריכים לצעק, כל הזמן לצעק - שכלם יצעקו
(הרב והקהל צועקים:) תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד, תעיתי
כְּשֶׁה אֲבָד וְכו'...

כמה שצועקים תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד יש תיקון, כל
הזמן צריך לצעק, אדם צריך לצעק כל היום
בלי הפסק תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד, כל היום לצעק
(הרב והקהל צועקים:) תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד, תעיתי
כְּשֶׁה אֲבָד וְכו'...

דוד המלך שהיה הצדיק היחידי בכל הדורות
הוא כל היום צעק, כל היום וכל הלילה הוא
צעק (הרב והקהל צועקים:) תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד,
תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד וְכו'...

אולי ואולי אם נצעק רבבות פעמים, רבבות
פעמים נצעק (הרב והקהל צועקים:) תעיתי כְּשֶׁה
אֲבָד, תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד וְכו'...

מאות ורבבות פעמים לצעק צעקות כאלה,
ואולי ואולי ואולי בזכות הצעקות האלה נמצא
את הצדיק - נמצא את ה', כי ה' זה הצדיק, ומי
שהולך בדרך הזאת צריך לצעק כל היום וכל
הלילה (הרב והקהל צועקים:) תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד,
תעיתי כְּשֶׁה אֲבָד וְכו'...

אז הוא לא רק מתקן את עצמו אלא הוא מתקן
על ידי שהוא צועק עוד פעם (הרב והקהל

הוא בא בתור שאול המלך, "ויחי מתושלח שבע ושמונים שנה ומאת שנה ויולד את למך" – הוא בא לתקן את למך, לכן הוא חי "שבע ושמונים שנה ומאת שנה".

חנוך בא לתקן את אדם הראשון, חנוך הוא היה מהזיהרא עילאה של אדם הראשון, אדם הראשון היה מאיר מסוף העולם ועד סופו, והזהר הזה זה נשמת חנוך, והוא בא להשלים את השבעים שנה של אדם הראשון, ולכן "ויתהלך חנוך את האלקים ואיננו" (בראשית, ה כד) "אחרי הולידו את מתושלח שלש מאות שנה" (שם, שם כב), בדיוק 300 זה כנגד זה משה זה יוצא ראשי תבות 300, שהוא היה נקי משלשה גאווה – גבור עשיר חכם, "אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הגבור בגבורתו אל יתהלל עשיר בעשרו" (ירמיהו ט, כב), קראנו את זה בהפסטר צו, אז כתוב "אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הגבור בגבורתו אל יתהלל עשיר בעשרו".

אז אדם צריך להיות נקי משלשה דברים – אחד מתגאה בכסף, אחד מתגאה בעשר, אחד מתגאה בחכמה שלו, אדם צריך לדעת שהכל זה מתנות מה', למה שמשון נכשל? כי היה לו רגע אחד הרהור גאווה – שניה אחת, הוא היה נשמת אדם הראשון, הרהור גאווה אחד כבר מחסל לו את כל העבודה של 300 שנה, "אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הגבור בגבורתו" – אסור לאדם להתגאות בשום דבר בעולם, הכל זה מתנות מה', אותו דבר קרח הוא התגאה בעשירות הוא לקח את כל האוצרות שיוסף החביא, 300 אוצרות של מפתחות, 300 שנים האלה – שחי מתושלח זה

את הפאות ולא ירצו ללמוד תורה, התאווה זה עושה את המסכים לילד, והילד הוא כולו הוא לא יכול להתרפז בלמודים הוא צריך ריטלין, והוא לא יכול הוא מוריד את הפאות שלו, נדמה לו שבחוץ יותר טוב, הוא לא יודע שהוא בסך הכל הוא פושע בנפשו, כי כל אחד בא לתקן איזה גלגול, אנחנו היום 6,000 שנה לבריאית העולם היינו יבל, היינו יובל, תוכל קין, למך.

"ולמך שבעים ושבעה" (בראשית ד, כד), מה זה "ולמך שבעים ושבעה"? שאול המלך, כי כתוב אצל מתושלח "ויחי מתושלח שבע ושמונים שנה ומאת שנה ויולד את למך" (שם ה, כה), "שנה ויולד את למך" זה שאול, "שבע ושמונים שנה ומאת שנה" – זה ש', ומי ילד את למך? כתוב שמתושלח ילד אותו, "ויחי מתושלח שבע ושמונים שנה ומאת שנה ויולד את למך", ואז הוא ילד את למך, אז "שנה ויולד את למך" – זה שאול המלך, שאול המלך היה הגלגול של למך, את זה הוא לא ידע, דוד ידע שהוא גלגול של למך, הוא היה צריך לתקן את למך, כי למך היה מנגן לעבודה זרה ולמך רצח את קין, פשוט רצח אותו – את סבא שלו, זה הספור על החרב – לכפר על מה שהוא רצח את הסבא שלו, ושמשון בא לתקן את נדב – בדן, עכשיו נקרא את זה בהפסטר של פרשת קרח,

מה זה בדן? בדן זה אותיות נדב, כל אחד בא לתקן משהו. קרח בא לתקן את קין, "ויקח קרח" (במדבר טז, א) כי קרח הבל זה קין, זה משה, משה הוא כלול מהבל ומקרח, כי משה הוא היה אחיו של הבל, הנה פה כתוב, פה זה הסוד של למך, כי אחרי שבעים ושבעה דורות

אֶל תְּבִיאוּ מִשָּׂא, זֶה הִיָּה מִמֶּשׁ נֹרָא
וְאִיוִם, אֲנָשִׁים הִבִּיאוּ בְּשִׁבְתָּ, הִבִּיאוּ אֶת
הַסְחֹרוֹת, אֶת הַיְּבוּל, אֶת הַפְּרוֹת, אֶת הַחֲטָה,
הִבִּיאוּ אוֹכֵל לְכָבוֹד שִׁבְתָּ קוֹדֵשׁ, הַכֹּל בְּשִׁבְתָּ,
הוּא אָמַר בְּגִלְלָל זֶה הוֹלְכִים לְהַחְרִיב אֶת
יְרוּשָׁלַיִם, תַּפְסִיקוּ, תַּפְסִיקוּ כָּבֵד, דִּי, מִסְפִּיק.

וְלָכֵן מֵה כְּתוּב בְּקֻצוֹת הַחֹשֶׁן סִימָן רצ"א – שְׁאָחֵד
הִיָּה לוֹ כְּסֻפֵּת יָפָה שֶׁל הַחֶבֶר בְּפִקְדוֹן הוּא נִתֵּן
בְּעִיטָה לְכֻסְפָּת – הַכְּסֻפֵּת הַתְּגַלְגָּלָה שְׁמוֹנָה
פַּעֲמִים וְנִפְלָה לַיָּם הַגָּדוֹל, "אֵשֶׁת חֵיל מִי
יִמְצָא" (משלי לא, י) – לָמָּה? כִּי הָאֵשֶׁת הִיא
שׁוֹמֵרֶת עַל הָרְכוּשׁ, אִזּוּ הוּא נִתֵּן לָאֵשֶׁת דִּינָר
זָהָב וְהוּא אָמַר זֶה דִּינָר כֶּסֶף – הִיא נִתְּנָה לָזֶה
בְּעִיטָה וְהַעֲיִפָה אֶת זֶה לַיָּם, אוֹתוֹ דִּבֵּר אֶחָד נֹסֵעַ
לְיִוְהֵנְסְבוּרְג לְחֻצֵי שָׁנָה, וְהָיָה לוֹ גְּדִישׁ שֶׁל
חֵיטִים הוּא אָמַר חֵיטִים אֲנִי לֹא יָכוֹל לְשַׁמֹּר זֶה
מֵאֵה אֶלֶף דוֹלָר, תִּתֵּן שְׁעוּרִים זֶה רַק עֶשְׂרֵי אֶלֶף
דוֹלָר, אִזּוּ הוּא לָקַח גְּרַגְרִי שְׁעוּרִים, הוּא חִיפָה
אֶת הַגְּדִישׁ שֶׁל הַחֲטָה עִם כֶּמֶה גְּרַגְרִי שְׁעוּרִים
חֲשָׁבוּ שְׂזָה שְׁעוּרִים כֶּכָּה הוּא הִסְפִּים לְשַׁמֹּר
עַל זֶה וְנִדְלַק אֵשׁ שֵׁם וְזֶה הַכֹּל עָלָה בְּלֶהָבוֹת.

אִזּוּ יֵשׁ לָנוּ פֶה שְׁלִשָּׁה מִקְרִים – דִּינָר זָהָב
שֶׁהָאֵשֶׁת זָרְקָה אֶת זֶה לַיָּם, לָמָּה הִיא זָרְקָה הָרִי
אֵשֶׁת חֵיל מִי יִמְצָא, הָאֵשֶׁת הִיא יוֹתֵר וְהִירָה
מֵהָאִישׁ, אִזּוּ לָמָּה הִיא זָרְקָה אֶת הַדִּינָר זָהָב
לַיָּם? אֶלָּא הוּא אָמַר לָהּ שְׂזָה כֶּסֶף – אִם אֶתָּה
מְשַׁקֵּר אֶתָּה הַפּוֹשֵׁעַ, כָּאֵה הָאֵשֶׁת וּמַחֲדִּשֶׁת
חֲדוּשׁ חֲדָשׁ – אֶתָּה אֲמַרְתְּ שְׂזָה כֶּסֶף אִזּוּ אֶתָּה
הַפּוֹשֵׁעַ, מֵה אֶתָּה מְשַׁקֵּר? אֵל תִּגִּיד כָּלֹם, אוֹ
שְׂאֶתָּה נּוֹתֵן לָהּ יְהִלּוֹם – אִם זֶה 12 קְרֹאט אָדוֹם
אִזּוּ זֶה חֲמִשִּׁים מִלִּיּוֹן דוֹלָר, הִיא חוֹשֶׁבֶת שְׂזָה
זְכוּכִית הִיא זוֹרֶקֶת אֶת זֶה לַיָּם, זְכוּכִית – כֶּמֶה
זֶה שְׂזָה? שְׁנֵי שָׁקֶל? [-] בְּאִפְרִיקָה הוּא הִיָּה

מִרְאָה שֶׁהוּא כָּבֵד הִיָּה נָקִי מִשְׁלֶשֶׁה
סוּגֵי גָאוּה – חָכָם בְּחֻכְמָתוֹ, עֲשִׂיר בְּעֲשָׂרוֹ, גְּבוּר
בְּגִבוּרָתוֹ.

כָּל מֵה שְׁאָדָם בָּא לְעוֹלָם זֶה לְהַתְּנִקוֹת
מֵהַגָּאוּה, שֶׁהַגָּאוּה לֹא תִשְׁתַּלֵּט עָלָיו, (הֶרֶב
מִקְרִיא בִּרְצֵף פְּסוּקִים מִירְמִיָּה י"ז) "וְשִׁמְטָתָהּ וְכָךְ
מִנְחָלָתָהּ אֲשֶׁר נִתְּנִי לָךְ וְהַעֲבַדְתִּיךָ אֶת אִיבִיךָ
בְּאַרְץ אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ כִּי אֵשׁ קִדְחָתָם בְּאַפִּי עַד
עוֹלָם תִּיּוֹקֵד, כֹּה אָמַר ה' אֱרוּר הַגֹּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח
בְּאָדָם וְשֵׁם בָּשָׂר זָרְעוֹ וּמִן ה' יִסּוּר לְבוֹ, וְהָיָה
כְּעָרֶעַר בְּעָרְבָה וְלֹא יִרְאֶה כִּי יָבוֹא טוֹב וְשִׁכָּן
חֲרָרִים בְּמִדְבָּר אֶרֶץ מְלָחָה וְלֹא תִשָּׁב, בְּרוּךְ
הַגֹּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּה' וְהָיָה ה' מִבְּטָחוֹ, וְהָיָה
כְּעֵץ שְׁתוּל עַל מִים וְעַל יוֹכַל יִשְׁלַח שְׁרָשָׁיו וְלֹא
יִרְאֶה כִּי יָבֹא חֹם וְהָיָה עָלָיו רֵעֵנָה וּבִשְׁנֵת בַּצֵּרֶת
לֹא יִדָּאָה וְלֹא יִמָּישׁ מַעֲשׂוֹת פְּרִי, עֵקֶב הָלַב מִכָּל
וְאֲנֵשׁ הוּא מִי יִדְעֵנוּ, אֲנִי ה' חָקֵר לֵב בְּחוֹן כְּלִיּוֹת
וְלִתֵּת לְאִישׁ כִּדְרָכָיו כִּפְרִי מִעֲלִיּוֹ, קִרְא דָּגֵר
וְלֹא יִלְדַּע עֲשֵׂה עֶשֶׂר וְלֹא כִּמְשַׁפֵּט בַּחֲצִי יָמָיו
יַעֲזֹכְנוּ וּבִאֲחֵרִיתוֹ יִהְיֶה נָכֹל, כֶּסֶף כְּבוֹד מְרוֹם
מִרְאשׁוֹן מְקוֹם מְקַדְּשֵׁנוּ, מְקוֹה יִשְׂרָאֵל ה' כָּל
עֲזִיבֶיךָ יִבְשׁוּ וְסוּרֵי בְּאַרְץ יִכְתְּבוּ כִּי עֲזָבוּ מְקוֹר
מִיָּם חַיִּים אֶת ה', רַפְּאֵנִי ה' וְאַרְפָּא הוֹשִׁיעֵנִי
וְאוֹשַׁעַה כִּי תִהְלִתִּי אִתָּה" – מִי שְׁאוּמֵר אֶת
הַפְּסוּק הַזֶּה מִתְּרַפָּא מִכָּל הַמַּחֲלוֹת, "כֹּה אָמַר
ה' אֵלֵי הַלֵּךְ וְעַמְדָתָ בְּשַׁעַר בְּנֵי הָעָם אֲשֶׁר יָבֹאוּ
בּוֹ מִלְכֵי יְהוּדָה וְאֲשֶׁר יֵצְאוּ בּוֹ וּבְכָל שַׁעֲרֵי
יְרוּשָׁלַם, וְאֲמַרְתָּ אֲלֵיהֶם שְׁמַעוּ דְּבַר ה' מִלְכֵי
יְהוּדָה וְכָל יְהוּדָה וְכָל יֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם הַבָּאִים
בְּשַׁעֲרֵים הָאֵלֶּה" אִזּוּ בָּא יִרְמְיָה וְצָעַק כִּי הִיָּה שֵׁם
חֲלוּל שִׁבְתָּ לְפָנָי הַחוּרְבָן, אִזּוּ הוּא צָעַק עֲלֵיהֶם,
"כֹּה אָמַר ה' הִשְׁמָרוּ בְּנַפְשׁוֹתֵיכֶם וְאַל תִּשְׁאוּ
מִשָּׂא בְּיוֹם הַשִּׁבְתָּ וְהִבְאָתָם בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַם",

צועקת בוכה. כל דבר מצלם –
מתועד, עושים מזה וידאו.

שמשון רואה אותה עושה קניות בסופר – הוא
שואל אותה מה זה, באותה רגע מגיעות חמש
עשרה נידות כל נידת חמש שוטרים – 75
שוטרים, 75 אַזיקים, טוב הוא עושה ככה
האַזיקים נמסים כמו שעווה, ראו שאי אפשר
להתעסק אותו, כל האַזיקים נמסו כמו שעווה,
מה עושים פה?"

מה כתוב? "אשת חיל מי ימצא", הוא נותן
לאשתו לשמור את הדינר זהב והיא זורקת את
זה לים, דינר ששונה אלף דולר מלפני 1,300
שנה, שונה אלף דולר – היא זורקת את זה לים,
למה? כי הוא לא אמר לה, הוא רק אמר לה
שזה של כסף, אז הוא הפושע, גרם כסף זה שני
שקל, גרם זהב זה 160 שקל, בדיוק אחד
משמונים, מי שעובד בתכשיטים ידע גרם זהב
זה 160 שקל גרם כסף שני שקל, ועכשיו אם
הוא יגיד לה שזה של זהב היא לא תסכים לקחת
אחריות על זה, כל גרם 160 שקל היא תאבד את
זה אין לה מאיפה להשיג, כסף היא מוכנה,
עכשיו היא זרקה את זה לים אני ישלם שני
שקל מה יכול להיות, נעשה לה מגבית.

אשת חיל מי ימצא אז היא הפכה את הנרות, כי
האשה היא ספירת המלכות ומכונים להעלות
אותה לפתח, זה שהתחתנת זה רחים על צנארו
– למה? כי האשה זה לא לתענוגות, האשה זה
להמשיך את משיח, מכיון שהיא צריכה להביא

מביא במשך מאתיים שנה הם היו
מביאים זכויות צבעוניות שוברים אותם
ומשלמים לכושים – כפשוטו – עם זכויות
צבעוניות, הם חשבו שזה יהלומים, עד שקלטו
לקח מאתיים שנה, וככה זה היה בכל אפריקה
– הם סחבו את המשאות הם סחבו את הסירות
ובסוף שעבדו אותם, מכרו אותם לעבדים.

כל העבודה של האדם זה למכר לעבדים,
להיות עבד ה', "פי תקנה עבד עברי" (שמות כא,
ב), עכשיו מדברים שהעבד מכר את עצמו,
אדם בא לעולם למכור את עצמו לעבד, אם
אדם ימכר את עצמו לעבד – עבד לה' – לקנה
עבדיו ביום דין, אדם בא לעולם להיות עבד,
ולכן האשה נקנית, אי אפשר לקנות אשה –
אתה מקדש אותה לא קונה אותה, אם היא
רוצה היא הולכת או מתגרשת או הולכת עם
מישהו אחר, היא עצמאית יש לה חפש תנועה.

שמשון שרפו לו את האשה, היה שמשון הוא
בא הביתה – נכנס לסופר הוא רואה אותה
עושה קניות עם מישהו – מה זה כאן? אם אדם
אומר מה זה כאן מגיעות 15 נידות עם 150
שוטרים, למה שאלת מה זה כאן?! זה רק
בישראל, במדינות אחרות אם אשה עושה
קניות עם מישהו – שורפים אותה, באפגניסטן
זורקים אותה מקומה הרביעית, מצלמים את
זה, אז העם התפרץ על ששורפים את הנשים
שלהם, [-] שרפו אותם, מצלמים את זה, והיא

ח עזה, הם שולחים עפיונים אנחנו נשלח להם
שושלים, אין דבר כזה – זה הפקרות, יותר מחמשים
מליון דולר נזקים, הם כבר כל יום חופרים הם מגיעים
עד לזיקים, הם חפרו מנהרה דרך הים הגיעו עד זיקים,
איך הם הגיעו לזיקים? אין פה סדר במדינה הזאת.

אנחנו נעשה פה סדר, דבר ראשון נבוא לפה עוד
שבועיים נראה איך ששלוש מאות שועלים אוכלים פה,
ולפידים – נקשור להם את הלפידים ונשלח אותם
לעזה, או לעזה או לאיראן, אולי למצרים, לסעודיה,
ירדן.

מְבִינָה עֲנִינִים בְּכָל דָּבָר, כָּל דָּבָר הֵיא עוֹשֶׂה עִם שְׂכָל, הָאִישׁ הוּא לֹא מִבִּין הָאִשָּׁה הֵיא תָמִיד מִיִּשְׁבֶּת בְּדַעְתָּהּ, הֵיא תָמִיד שְׂקוּלָה, הָאִשָּׁה זֶה מִזֵּל מְאֻנִּים, כָּל דָּבָר הֵיא שׂוֹקֶלֶת בְּפֶלֶס שְׁלֵה – בְּמֵאנִים שְׁלֵה, הֵיא בּוֹדֶקֶת כָּל דָּבָר לְאִשּׁוּרָהּ, לְמָה יֵשׁ לְאָדָם אִשָּׁה? כְּדִי שֶׁהֵיא תִנְהַל אֶת הַחַיִּים, הֵיא מְנַהֶלֶת אֶת הַבֵּית, הֵיא יוֹתֵר שְׂקוּלָה, הֵיא יוֹתֵר מְדוּדָה, יוֹתֵר נְחוּשָׁה.

”וַיָּבֹאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים” (שמות לה, כב), כִּי כִשְׁהָאֲנָשִׁים הִגִּיעוּ לְהִבִּיא אֶת הַזָּהָב לְמִשְׁכָּן הֵם הִגִּיעוּ בְּחֵמֶשׁ – וְהַנָּשִׁים הִגִּיעוּ בִּשְׁתֵּים, תָּמִיד הָאִשָּׁה מְקַדֶּמֶת אֶת הַבַּעַל, הֵיא קָמָה מִקֶּדֶם וְהוּא עוֹד יֵשֵׁן, יֵשֵׁן עַד אַחֲת, הֵיא קָמָה בְּשִׁבְעָה, מַעֲרִיָּה אֶת הַיִּלָּדִים, מוֹרִידָה אוֹתָם לְהִסְעוֹת, מְחַפֶּשֶׁת אוֹטוֹבּוּס לְנִסְעַ לַעֲבוּדָה – וְהוּא עַדִּין יֵשֵׁן, יֵשֵׁן עַל מִטָּתוֹ, לֹא זֶה, אִתָּה מוֹכֵר בְּבִסְטָה שֶׁל עֲגָבְנִיּוֹת רְקוּבוֹת בְּמַחְנֶה יְהוּדָה אוֹ בְּתַלְפִּיּוֹת בְּחִיפָה, הוּא יֵשׁ לוֹ בִּסְטָה שֶׁל עֲגָבְנִיּוֹת רְקוּבוֹת – יִרְקוֹת רְקוּבִים, וְהֵיא מְנַהֶלֶת בֶּנֶק מְרוֹיָחָה מֵאָה אֶלֶף בְּחוֹדֶשׁ, הוּא מְבִיא חֵמֶשׁ אֶלֶף, וְהֵיא מְבִיאָה מֵאָה אֶלֶף, עַד שֶׁהֵיא אוֹמֶרֶת לוֹ לֹא, אָנִי לֹא רוֹצֶה אֲנִי רוֹצֶה אֶת הַמִּשְׁכָּרֶת שְׁלִי, אֵל תִּתֵּן לִי אֶת הַמִּשְׁכָּרֶת שְׁלִי וְאֲנִי יִשְׁאַר עִם הַמִּשְׁכָּרֶת שְׁלִי, נַעֲשֶׂה שְׂוִיּוֹן, תָּמִיד הָאִשָּׁה יוֹתֵר מְדוּדָה, יוֹתֵר שְׂקוּלָה, יוֹתֵר חֲרִיפָה, תָּמִיד הֵיא יוֹתֵר שְׁנוּנָה, וְהָאִישׁ שְׂמוֹכֵר בְּבִסְטָה יִרְקוֹת רְקוּבִים שֶׁם בְּטִילַת בְּאִילַת.

כָּל זֶה אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים פֶּה אֶת הַקְּצוֹת הַחֹשֶׁן שֶׁהָאִשָּׁה לְקַחָה וְזָרָקָה אֶת הַמִּטְבֵּעַ, אֲדוֹאֲרִים וְגוֹיֹרְגִים, אֲדוֹאֲרִד הוּא מֵאֲתִים שְׁנָה לְפָנֵי הַגּוֹיֹרְגִים, קוֹדֵם הֵיא אֲדוֹאֲרִד וְאַחֲרֵי זֶה הֵיא גּוֹיֹרְגִי, כִּזֶּה מִטְבֵּעַ שׁוֹהֶה חֲמִשִּׁים דוֹלָר – מֵאָה דוֹלָר, אוֹלִי קֶצֶת פָּחוֹת – 90 דוֹלָר, אֵז הוּא

אֶת מְשִׁיחַ, אֵז צָרִיף לְהָרִים אוֹתָהּ, אִתָּה מְקַדֵּשׁ אוֹתָהּ – אִתָּה עוֹשֶׂה אוֹתָהּ קְדוּשָׁה, כִּשְׂמִיחָה יִצִּירָה בְּגֵן עֵדֶן מִקֶּדֶם, שְׁבַע הַיָּמִים שֶׁל הַחֲתָנָה זֶה כְּמוֹ בְּגֵן עֵדֶן מִקֶּדֶם, אוֹתוֹ מְלֻכּוֹת, שְׂמִיחַ תִּשְׂמַח רַעִים אֲהוּבִים כִּשְׂמִיחָה יִצִּירָה בְּגֵן עֵדֶן מִקֶּדֶם – שְׁעִכְשִׁי זֶה שְׁבַע בְּרֻכּוֹת שֶׁל גֵּן עֵדֶן מִקֶּדֶם, כְּמוֹ בְּגֵן עֵדֶן שְׂאִין לָהֶם חֲטָא – מִשָּׁה הוֹצִיא אוֹתָם מִהַתְּאֻהָה הַזֹּאת, כָּל אָדָם רָצָה לְצַאֵת מִהַתְּאֻהָה וְלֹא יָדַע אֵיךְ, מִשָּׁה הוֹצִיא אוֹתָם לְגַמְרֵי מִהַתְּאֻהָה – הוֹצִיא אוֹתָם, מִמֶּשׁ הוֹצִיא אוֹתָם מִמִּצְרַיִם – מִהַתְּאֻהָה הַזֹּאת, זֶה הַתְּאֻהָה שֶׁהוֹרֶסֶת לְאָדָם אֶת כָּל הַחַיִּים, אֵין לוֹ מְנוּחָה בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, הוּא רוֹצֶה לַעֲשׂוֹת עֲבֻרוֹת, הוּא חוֹטֵא, אֵז כָּל הָעֲבוּדָה שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל לְצַאֵת מִמִּצְרַיִם זֶה לְצַאֵת מִהַתְּאֻהָה הַזֹּאת, אִם יֵשׁ אֶת הַתְּאֻהָה הַזֹּאת אֵז הַיֵּלֶד נוֹלֵד בְּעַל מוֹם – לֹא רוֹצֶה לְלָמוּד, נִהְיָה חִלּוּנִי, אֵז אֵיךְ יוֹצֵא הָאָדָם מִהַתְּאֻהָה הַזֹּאת, הַתְּאֻהָה זֶה הָעוֹשׂ הַכִּי גָדוֹל שִׁישׁ לְבָן אָדָם, מְבִרִיאֵת הָעוֹלָם שְׂאָדָם חֲטָא בְּעֵץ הַדַּעַת וְאֵז הוּא קִבֵּל אֶת הַתְּאֻהָה הַזֹּאת, אֵז הַשְּׂאֵלָה הֵיא אֵיךְ מוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִזֶּה, אֵז כִּשְׂאֲנַחְנוּ מְגִיעִים פֶּה לְדִמּוֹנָה – זֶה כְּדִי לְדַעַת אֵיךְ לְצַאֵת מִהַתְּאֻהָה הַזֹּאת.

אָדָם רוֹצֶה עֲשִׁירוֹת? תִּצַּא מִהַתְּאֻהָה הַזֹּאת! כְּבָדוֹ לְנִשְׁיִכּוֹ כִּי הֵיכִי דִתְתַּעֲתְרוּ, אִתָּה רוֹצֶה עֲשִׁירוֹת? תְּכַבֵּד אֶת אִשְׁתְּךָ, תִּתְּנֶנָּה אִתָּה בְּכָבוֹד, תַּעֲשֶׂה מַה שֶׁהֵיא אוֹמֶרֶת לָךְ, כָּל מַה שֶׁהָאִשָּׁה אוֹמֶרֶת לָךְ זֶה קְדוּשָׁה, אֲסוּר... ”כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלֶיךָ שְׂרָה שְׂמַע בְּקוֹלִי” (בראשית כא, יב), הַכָּל קְדוּשָׁה, מַה אוֹמֵר רִשִׁי? שְׂרָה הֵיא יוֹתֵר גְּדוֹלָה מִמֶּךָ, תָּמִיד הָאִשָּׁה יוֹתֵר גְּדוֹלָה מִהַבַּעַל, יוֹתֵר מְדוּיָקָה, יוֹתֵר מְמוֹחֶשֶׁת, יוֹתֵר

אותך כמו שלא קוברים את בעלך, בעלך נפטר ולא קוברים אותו, הנפטר מתביש שהוא מת.

הספור מתחיל באחד שהיה לו חנות נעלים, כי חנוך היה לו חנות נעלים, דברנו על חנוך, אז הבאנו את הפסוק "ויחי מתושלח שבע ושמנים שנה ומאת שנה ויולד את למך" (בראשית ה, כה) "שנה ויולד אית למך" זה ראשי תבות שאל, כל אחד בא לתקן איזה חטא, ולכן צריכים למצוא את הצדיק האמת, כי כל אחד בא לתקן איזה חטא, אז צדיק האמת רק הוא יודע מה אני באתי לתקן, האדם לא יודע מה, אולי הייתי גנב, אולי הייתי שודר, אולי הייתי רוצח, מי יודע מה הייתי? הייתי פיראט? פיראטים? – שודדי ים, כל שודדי ים היו יהודים.

לאבני היה ישיבה היה שם נחש עם שבע ראשים, בתוך הישיבה היה כל פעם מופיע נחש, יוצא מאיזה חור – מבהיל את כולם – כולם בורחים, ככה היה עשר שנים, לא יודעים מתי הוא מגיע – בלילה ביום, לפעמים יושבים שניים ולומדים והנחש מתנפל עליהם אז הם צריכים לברוח, יום אחד הגיע רב אחא בר יעקב לעיר, אמר אבני לא לתת לו לישון, לא לתת לו הכנסת אורחים עד שהוא יהרג לי את הנחש הזה, כי רב אחא בר יעקב היה הצדיק הכי גדול בארץ ישראל, הוא כתב ארבע מאות ספרי תורה ביום אחד, אז איך זה יתכן? אלא שהוא רק השלים, כתב 400 אותיות – השלים 400 ספרי תורה, על כל פנים רב אחא בר יעקב היה הצדיק הכי גדול בדור, אבל אבני היה תלמיד חכם יותר גדול, הוא בא ללמוד תורה אצל אבני, איך שהוא מגיע אף אחד לא נותן לו

אומר לה זה כסף – הוא אומר זה אדוארד, בסוף הוא מעצבן אותה היא זורקת את זה לנהר, יש נהר מתחת לחלון היא רוצה לנקם בו היא זורקת לו לנהר, והוא אומר לה מה? זה של זהב, שוקל עשרה גרם – שזה 1,600 שקל, למה לא אמרת? לא ידעתי, אמרת שזה של כסף, נכון אמרתי את זה כי ידעתי שלא תרצי לשמור של זהב, תפחדי לאבד את זה, אמרתי לך כסף כדי שתסכימי לשמור, אני נוסע לאומן לחדש מי ישמר על המטבעות זהב? יש לי פה ארגז שלם, על ארגז שלם, אמרתי לך שזה של כסף, היא התעצבנה עליו היא לקחה את הדינר וזרקה את הכל לנהר, עשרה גרם זה 20 שקל, כל גרם זה שני שקל, הכל נאבד, הכל הלך לאבוד.

אותו הדבר האשה של רבי אלעזר בן רבי שמעון, נכון שהיינו בל"ג בעומר במירון אצל רבי אלעזר – רבי אלעזר אשתו שמה אותו בעליה אחרי שהוא נפטר 22 שנה אנשים לא ידעו לאיפה הוא נעלם, והיו עולים לעליה מדברים – וטוענים זה חייב לי מנה זה חייב לי שני מנה, יוצאת בת קול מכריזה ואומרת: זה שאמר שאתה חייב לו מנה הוא הצודק, תחזיר לו את המנה, מה זה היה הבת קול? רבי אלעזר בן רבי שמעון, היתה יוצאת ממנו בת קול ומכריז אתה חייב מנה אתה חייב שתי מנה, אנשים לא האמינו 22 שנה, יש אומרים שזה היה 18, אנשים כל יום באים אליו למשפט – לדון, עומדים מאחורי הדלת ויוצא בת קול, פלוני חייב ופלוני זכאי, אתה חייב מנה, אתה חייב שתי מנה, אנשים השתגעו, עד שיום אחד השכנה התעצבנה וצעקה עליה: שלא יקברו

הלכות גזילה ה' ט' שאת הכח נקבל
מאדם, תבוא אדם ותעזר לישראל, כמו
שרואים שטראמפ עוזר לישראל, מי בחר בו?
הרוסים, הרוסים ממנו לו את כל מערכת
הבחירות, עכשיו עשו ועדת חקירה באף בי
איי, כי אסור לתת כסף ביד אז היא ממנה לו
את כל התחנות הטלוויזיה הפרטיות, שצעקו
כולם טראמפ טראמפ טראמפ, על כל פנים
טראמפ זה אדם והוא חייב לעזור ליהודים
בעל כרחו, הוא מקבל, הרבה אומר שלעתיד
לבוא אדם תעזר לישראל.

אז למה הרוסים בחרו בטראמפ? כי הוא אדם
שהוא יתן לפוטין לעשות מה שהוא רוצה,
לכבוש את המזרח התיכון, לכבוש את ישראל,
הוא לא יעכב בעדו, אז מה עשה פוטין? בנה
פה 54 מעוזים - בונקרים לאיראנים היה שם
טילים שישמשו את ישראל בקרוב, מה עשה
ביבי? ביום אחד פיצץ את כל הבונקרים, זה
של פוטין היה, זה לא של האיראנים, הוא בנה
להם את זה, למחרת הוא נסע לחזק אותם, הם
התחבקו התנשקו, שמונה שעות הם טילו
בפארקים, פוטין שתק, הוא ידע שעם היהודים
אי אפשר להתעסק, הוא בנה 54 מעוזים ולא
השאירו לו כלום, פצצות של 10 מטר - של 20
מטר - 50 מטר, הרסו את הבונקר מהיסוד,
מהתחתית, מהמסד ועד הטפחות, וכל זה
כתוב בלקוטי הלכות גזילה ה' ט', שלעתיד
לבוא אדם יבוא לעזור לנו.

וזה יצחק חשב שהנה אדם בא לעזור לנו,
אדם בא לטובתנו, הוא חשב שעשו יעזר
ליעקב - אבל "וישטם עשו את יעקב על
הברכה אשר ברכו אביו ויאמר עשו בלבד יקרבו
ימי אבל אבי" (בראשית כז, מא) - ימח שמו אבא

הכנסת אורחים, לא נתן לו לישון
בלילה - שישן על ספסלים, טוב הוא מגיע,
אפשר לישון? הוא אומר לא אשתי לא בבית
היא אמרה שאני לא יכניס אף אחד עד שהיא
מגיעה, הלך לשני - אשתי חולה, השלישי אמר
- יש לי חתנה היום, והרביעי - היום הבת שלי
בבית חולים, מיד אחרי מעריב אני נוסע לבית
חולים, ככה הוא עובר 30 תלמידים - רב אחא
בר יעקב - כולם יודעים להזיז את השמש ואת
הירח, כולם אומרים הבית סגור, אשתי לא
בבית, אשתי לא מרשה, כל אחד עם תרוע
אחר, ישן בתוך בית המדרש.

ואז בחצות, מה קרה בחצות? פתאום מופיע
נחש - נחש ענק, 30 מטר אורך, שבע ראשים,
שבע לשונות יורקות אש, מה עושים עכשיו,
לאן בורחים? נחש עם שבע ראשים - לשונות
יורקות אש, עינים בוערות באש, עינים של
נחש הם יוקדות אש, דבר ראשון צריך לכרע -
להשתחוות, הוא עושה כריעה - מנשק את
האדמה - נופל ראש אחד של הנחש, מזדקף,
עוד הפעם כורע מנשק את הרצפה מדביק את
הראש לרצפה - נופל עוד ראש, עוד הפעם
מזדקף, עוד פעם כורע - נופל ראש שלישי,
עוד פעם מזדקף, עוד פעם כורע - ראש
חמישי, עוד פעם מזדקף, עוד פעם כורע ראש
שישי, עוד פעם הוא כורע - משתחוה, מנשק
את הרצפה - נופל הראש השביעי, שבע
ראשים נפלו.

למה? כי רב אחא בר יעקב היה צריך לתקן את
החטא שיעקב אבינו השתחוה לעשו, זה היה
חטא נורא, אם הוא לא היה משתחוה לעשו
הוא היה מושל על כל העולם, אל תתן לעשו
שום פנה, כי רבי נתן כותב בלקוטי הלכות

מה הוא אומר? "הלא אצלתי לי ברכה", למה לא אצלתי לי ברכה? מה זה "אצלתי" – עולם האצילות, הברכה של יעקב היא מעולם האצילות של עשו היא מעולם העשיה זה שני דברים הפוכים, אם תבחר בעולם האצילות אז אתה תוכל להחיות מתים ולרפא חולים, הצדיק יכול לרפא את כל החולים בעולם, אין חולה שהוא לא מרפא, וזה הברכה שרצה עשו, שהוא קבל מטל השמים, הוא ביקש את הברכה להחיות מתים עם טל שמים, יש טל שמחיה מתים, אנוחנו מבקשים מהקדוש ברוך הוא שיוריד טל שמחיה מתים.

היום אנוחנו בל' סיון – יום של תחיית המתים, היום אפשר להחיות את כל המתים, לרפא את כל החולים, לכן באנו לדימונה, אין חולה שלא מרפאים היום, כל מי שבא לצדיק חייב להתרפאות, אין דבר כזה, שדוכים, הכל, נצילים מסרטנים, הכל, אין מחלה שלא מרפאים היום, ל' סיון זה היום שמתרפאים מכל המחלות, ולכן באנו לכאן.

על זה קנא עשו, יעקב קבל מטל השמים – הכוונה שטל של תחיית המתים הוא קבל, הוא יכול לרפאות את כל החולים שבעולם, ואני – עשו קבלתי משמני הארץ, אצל יעקב כתוב "מטל השמים ומשמני הארץ" – כלומר שהעקר זה טל שמים, העיקר זה טל של תחיית המתים, והוא קבל רק משמני הארץ ואחרי זה טל השמים, כלומר שהטל שמים זה גם גשמי, זה נמשך משמני ארץ, זה רק טל שסתם יורד להשקות את השדות, אבל את הטל של תחיית המתים עשו לא קבל אף פעם, ועל זה – וישטם עשו את יעקב על הברכה אשר ברכו

שלי, עשו שנחשב ההכי גדול בכבוד אב ואם, לא, "יקרבו ימי אבל אבי", די אין לי כח לאבא שלי, אבא שלי משגע אותי, מה הוא אוהב את יעקב? מה הוא מגן על יעקב? אני ילד מסכן, אותי עושים, אותי מרמים, אותי גוזלים, למה הוא אוהב את יעקב, ועשו משתולל – מתפקע הוא אומר אני קם להרוג את אבא שלי, לא אכפת לי כבר, גמרנו די, עד כמה אפשר לסבול? אין לי כבר כח, יקרבו ימי אבל אבי.

מה קרה? מה יעקב עשה לך? גנב אותך? שדך אותך? לא הוא קבל ברכה, אז גם אתה תקבל ברכה, מה הבעיה? "הברכה אחת היא לך אבי ברכני גם אני אבי" תברך גם אותי, הרבי מגור מקבל כל ליל שבת 1,500 איש, לכל אחד מברך ברכה והצלחה ברכה והצלחה, תוך שעה הוא מברך 1,500 איש, יש 3,600 שניות כל אחד 3 שניות זה 1,500 אז זה כל אחד שניה וחצי, עוברים 1,500 איש הוא מברך את כולם, ברכה והצלחה ברכה והצלחה, מה חסר ברכה והצלחה? אתה תפתח חנות נעלים, אתה חנות בגדים, אתה חנות גייססים, אתה חנות של תינוקות, כל אחד יש לו את הצנור שלו, אין אדם נוגע במוכן לחבירו כמלא נימה.

הוא שואל את אבא שלו – אבא, אני לא מבין, יש לך רק ברכה אחת? ענה לו יצחק מה אני יכול לעשות, "הן גביר שמתיו לך ואת כל אחיו נתתי לו לעבדים" כולם העבדים שלו, מה שתרויח הולך ליעקב, מה יש לי לברך אותך? "ואת כל אחיו נתתי לו לעבדים" – גם אתה העבד שלו, הוא אומר – אבא, זה לא ילך ככה! אבא, אני לא אוותר! אני ישיב כאן עד הבקר, "הברכה אחת היא לך אבי", ואז מתגלה הסוד של עשו,

יש שם מופתים – הוא קבור כפר ליד זה, שם העיר זה קרעסטיר, קרעסטיר זה ליד טוקאי.

יש את הספור שילד אחד מטוקאי שהוא נסע לקרעסטירער הוא ברח מהנאצים, כי הוא שלח את הגבאים שלו שמי שישאר באמונה הנכדים שלו יעברו את השואה, והוא בתר"ע הודיע שהולכת להיות שואה וכלם מי שיכול לברוח לארץ ישראל שיברח ומי שלא אני ישמר עליו, אז שמונים פעם הוא היה ברשימת החולים למות באודיטוריום, וכל פעם הוא אמר בזכות ר' ישעיל'ה קרעסטירער ומחקו אותו מהרשימה של המתים, הרופא הנאצי רשם אותו ברשימה של המתים, הגיע רופא חדש הוא אמר אני חי ובריא, אני מעביר אותך לרשימת החיים, ככה שמונה פעמים, קראו לו קרעסטירער, אז מי שקורא את הספר של הקרעסטירער באותה שנה יש לו רפואה, אז אנחנו עכשיו בסיון שזה היום של הרפואה, של כל הרפואות שבעולם, אין מחלה שלא מרפאים היום, כי עדיין אנחנו בסיון – במזל תאומים, זה מזל הרפואה, מתן תורה כולם התרפאו – עכשיו עוד נשאר ממטן תורה, עשרת הדברות, עד ל' סיון עוד נשאר ממטן תורה.

כל זה דברנו על האשה שזרקה את המטבע לים, ועכשיו תובעים אותה 160 שקל על כל גרם, היא חשבה שהיא צריכה לשלם רק שני שקל, אותו הדבר שיש פה שאלה שכתוב שבמקום שהאדון תולה את החרב, כולבא רעיא תלה את התרמיל שלו (בבא מציעא פ"ד ע"ב), מי זה כולבא רעיא? זה אמרה אשתו של רבי אלעזר בן רבי שמעון, שרבי שלח לדבר

אביו ויאמר עשו בלבם יקרבו ימי אכל אביו – די, ימח שמו אבא שלי, אין לי כח שגונבים אותי ועושקים אותי, ולוקחים לי את הברכות. הכל לקחו לו, הכל לקחו לו, וקשה הרי קבלת את גואטמאלה ארץ הכי יפה בעולם, מה יש לו? ארץ ישראל זה רק חול, מה זה דימונה? רק חול, מה יש בדימונה? אפשר אולי להביא כמה חולות מכמה צבעים – זה מה שאפשר להביא, ירוחק – יש משהו חוץ מחול בצבעים? אז מחר נאסף את זה, הכל נהפך ליהלומים, גמרנו, "ארץ זבת חלב ודבש" (דברים ו, ג).

"טובה הארץ מאד מאד" (במדבר יד, ז), שהכל פה יהלומים, "וכל גבולך לאבני חפץ" (ישעיהו נד, יב), כל דימונה – עד הבקר – תהפך ליהלומים, כל גבולך... ההפטר של ראה, "הנה אנכי מרביץ בפור אבניך ויסדתוך בספירים" (ישעיהו נד, יא) – הכל יהיה ספירים, "וכל גבולך לאבני חפץ", "כדכד שמשותך", אז ה' מבטיח שכל ארץ ישראל תהפך ליהלומים, כל העפרות יהפכו ליהלומים, הכל יהפך ליהלומים, כל דימונה תהפך ליהלומים עד הבקר.

אז על זה עשו קנא שארץ ישראל תהפך ליהלומים ובסוף גואטמאלה תשאר עפר, תשאר חול, הוא קבל את אוקראינה, הוא קבל גם את הונגריה – יין הונגרי, יין טוקאי, זה היין הכי משבח, אנחנו נסע לטוקאי בעזרת ה' ביום ראשון כשמגיעים ל- צריכים לעבור דרך טוקאי, יש יין הכי טוב בעולם קוראים לזה יין טוקאי, שם יש את הענבים הכי מתוקים בעולם, זה בדיוק ליד ר' ישעיל'ה קרעסטירער,

הַלֵּךְ לַשְּׁדוּת? הִיָּה בְּדִמּוֹנָה?, לִקַּח
אֲנָשִׁים לַשְּׁדוּת?, מָה הוּא עֹשֶׂה בְּלִילָה סִימָן
שֶׁהוּא גָּנֵב, אִז כָּל יוֹם הוּא הִיָּה חוֹתֵךְ אֶת הַבֶּשֶׁר
– שֵׁם אוֹתוֹ בְּשֵׁם וְהַגּוֹף הִיָּה שׁוֹתֵת שְׂשִׁים
קְעֻרוֹת דָּם, שְׂשִׁים גִּיגִיּוֹת דָּם, כָּל זֶה אִמְרָה
אֲשֶׁתוֹ לְרַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא – אֵתָה יוֹדֵעַ מִי זֶה
רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן שֶׁהוּא רֵק לְמַדֵּן וְהוּא
כוֹלֵו הִיָּה נוֹטֵף דָּם, הוּא כָּל הַזְּמַן הוֹצִיא דָּם,
וְאִז הוּא יְכוֹל לִהְיוֹת רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן
שֶׁכֻּלָּם נוֹסְעִים לְצִיּוֹן שְׁלוֹ בִּל"ג בְּעוֹמֶר, וְגַם כָּל
הַשָּׁנָה, שֶׁהוּא יְכוֹל לְרַפָּא אֶת כָּל הַחוֹלִים, בְּיָמָיו
שׁוּם אִשָּׁה לֹא הִפִּילָה, רַבִּי אֱלֶעָזָר.

אָסוּר שְׂאִשָּׁה תְּפִיל, אֵין דְּבַר כְּזֶה, אִם אִשָּׁה
מִפִּילָה אִז הִבְעֵל חֵיִיב מִיתָה, לָמָּה הִיא הִפִּילָה
– סִימָן שֶׁעָשִׂית אֵיזָה עֲבִירָה, אָסוּר שְׂאִשָּׁה
תְּפִיל, אֵין דְּבַר כְּזֶה, "לֹא יִהְיֶה בָךְ עֶקֶר וְעֶקְרָה
וּבִבְהֶמְתָּךְ" (דְּבָרִים ז', יד), "לֹא תִהְיֶה מִשְׁפָּלָה
וְעֶקְרָה בְּאַרְצְךָ" (שְׁמוֹת כג, כו), הַתּוֹרָה מְבַטֵּיחָה
שֶׁלֹּא יִהְיֶה אָף פַּעַם הַפִּלּוֹת בְּיִשְׂרָאֵל,
שֶׁבְּדִמּוֹנָה לֹא יִהְיֶה יוֹתֵר שׁוּם הַפִּלּוֹת.

נָשִׁיר: אֵתָה נִגְלִית...

הַשִּׁיעוּר בִּאֲדִיבוּת: בִּרְסֵלֵב – נִצַּח נִצְחוֹם

בָּה, אִז הִיא אִמְרָה לוֹ אֵתָה כְּמוֹ כָּל
כָּלֵב, אֵתָה כְּמוֹ כוֹלֵבֵא רַעִיא, הַכָּלֵב הָרוּעָה –
הָרוּעָה הַכָּלֵב, מִי אֵתָה בְּכָלֵל? אֵתָה כְּמוֹ כָּלֵב,
כִּכָּה הִיא מְכַנֶּה אֶת רַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא, אֵתָה
רוּעָה לְקַחַת אוֹתִי לֹאֲשָׁה? ! אֵתָה יוֹדֵעַ מִי זֶה
רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן? הוּא אוֹמֵר בֶּן אֲנִי
יוֹדֵעַ שֶׁהוּא הִיָּה לְמַדֵּן גָּדוֹל, וְאֵתָה חֲדָשֶׁת
חֲדוּשׁ שְׂאֲנִי לֹא יָדַעְתִּי, לֹא יָדַעְתִּי שֶׁבְּעָלִי הוּא
הַלְּמַדֵּן הַכִּי גָדוֹל בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, אֵתָה לֹא יוֹדֵעַ
שֶׁבְּעָלִי הִיָּה מַחֲיָה מֵתִים, וְעוֹשֶׂה מוֹפְתִים, וְהִיָּה
מוֹצִיא שְׂשִׁים קְעֻרוֹת שֶׁל דָּם – הוּא הִיָּה מְקִיז
דָּם לְעַצְמוֹ, שְׂשִׁים קְעֻרוֹת דָּם כָּל לֵילָה, וְשְׂשִׁים
מַצָּעִים סְפוּגִים דָּם, וְכָל הָרִצְפָּה מְלֵאָה דָּם.

לָמָּה כִּי בִגְלָל שֶׁהוּא הִיָּה תוֹפֵס גָּנֵבִים הוּא רָצָה
לְדַעַת שֶׁהוּא לֹא טוֹעָה, הַמָּלֵךְ אָמַר – מִי יִתְפַּס
גָּנֵבִים – רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּי הוּא רָאָה
אֶת הַשּׁוֹטֵר תוֹפֵס אֲנָשִׁים בְּרָחוּב, אִז הוּא אָמַר
לוֹ מָה זֶה? אֵתָה תוֹפֵס אֲנָשִׁים חַפִּים מִפֶּשַׁע,
תֵּלֵךְ תִּבְדֹּק – תִּסְתַּכֵּל בַּפֶּאֱבִים, בְּדִיסקוּטָקִים,
תִּרְאֶה מִי בַּעֲשֹׁר בִּבְקָר נִרְדָּם עַל הַכּוֹס יֵין – עַל
הַכּוֹס קוֹלָה, מִי שֶׁנִּרְדָּם תִּתְּלָה אוֹתוֹ, הוּא
שְׂאֵתָה רוֹאָה אוֹתוֹ הִיָּה שׁוֹבֵב בָּנִים? – הוּא

סִלְיָנוּ עַל כַּתְּפֵינוּ

פִּנּוּ דֶּרֶךְ לָנוּ, בְּבוּרִים אֲתָנוּ. הֵךְ, הֵךְ בַּתָּךְ, חֲלֵל
בְּחֲלִיל.

מָה טָבוּ מַעֲגָלֵינוּ, מָה יָפוּ הַטּוּרִים. זְמֶרְתָּ הָאָרֶץ
לָנוּ, הִבֵּאֵנוּ בְּבוּרִים. מְגוֹלָן, מְגוֹלָן מִבְּשָׁן. מִן הַנֶּגֶב,
מִן הַנֶּגֶב וְתִירְדוּ.

פִּנּוּ דֶּרֶךְ לָנוּ, בְּבוּרִים אֲתָנוּ. הֵךְ, הֵךְ בַּתָּךְ, חֲלֵל
בְּחֲלִיל.

סִלְיָנוּ עַל כַּתְּפֵינוּ, רָאשֵׁינוּ עֲטוּרִים. מְקַצּוֹת הָאָרֶץ
בָּאֵנוּ, הִבֵּאֵנוּ בְּבוּרִים. מִיְּהוּדָה, מִיְּהוּדָה, מִשְׁזוּמְרוֹן.
מִן הַעֲמֻקָּה, מִן הַעֲמֻקָּה וְהַגְּלִיל.

פִּנּוּ דֶּרֶךְ לָנוּ, בְּבוּרִים אֲתָנוּ. הֵךְ, הֵךְ בַּתָּךְ, חֲלֵל
בְּחֲלִיל.

שְׂדֵינוּ וְגִנֵּינוּ, הַבְּשִׁילוּ יְבוּלִים. כְּרַמֵּינוּ, מְקֻשּׁוֹתֵינוּ,
בְּבוּרֵי הַלְוִלִים. תְּאֲנִים, תְּאֲנִים, תְּפוּחִים. עֲנָבִים,
עֲנָבִים וְשִׁקְדִים.

כְּנִישָׁתָא חֲדָא

שׂוּבָא בְּיָמֵינוּ אִינטֶרנֶט שׂוֹנֵל
www.chenishat.com
02-528-3148



ברכת מזל טוב שלוחה למורינו הרב שליט"א

לרגל ארוסי נינו הראשון החזתן המופלג

נפתלי

בן הרה"ח ר' נחמן צוקר

עב"ג בת הרה"ח ר' שמואל שטרן ראש ישיבת נחלי

נצח

ר' י' שור מוהל מומחה
שהוסמך על ידי מורינו
הרב שליט"א

טל' 058-3241-318

להעברת שאלות ובקשות
וברכות למורינו הרב
שליט"א ניתן לפנות
ל"שערי תפילה"
טל' 0559655282

בהמלצת הרב:

מלית 100 שנה
הי טובה לעוספת

כלול כל השירותים שמקבלים מהרופא
משפחה שלכם + טיפול VIP לאנ"ש!

עזרו לנו לעזור לכם!!!

ככל שיצטרפו יותר אנשים מאנ"ש יפתח מרכז רפואי רב תחומי
שמתאים לאנ"ש על טהרת הקודש.

✓ התהליך הוא קל וללא מאמץ

✓ הנחות גדולות על מוצרי טבע במקום.

הולכים בדרך הרב בוחרים נכון!
בוחרים ד"ר רז

אתם נשארים רשומים במרפאת אם שלכם וממשיכים
לקבל את כל השירותים הרגילים. נא לפנות לרב אהרון שוורץ
או לרבנית צ. שוורץ אחראים על קשרי לקוחות שלנו מול אנ"ש.

ד"ר רז מקבל לקוחות חדשים
מקופת חולים כללית!



דרך טיפול ראשונית היא
טבעית ויעילה הרבה יותר.

טל. 0533155313 לבירורים נוספים, מרפאת ד"ר רז 025476356

כמה סיבות לעבור לד"ר רז כרופא משפחה!

1. הרב בחר בד"ר רז כרופא משפחה שלו.
2. מקצועיות ומומחיות רב תחומית.
3. טיפול טבעי ויעיל יותר.
4. יחס אישי ואנושי.
5. טיפול בשורש הבעיה.
6. קרוב, נגיש, זמין ונוח.

עושים ענינו
לעתיד צריא יותר,
עושים לז"ר רז!
רופא המשפחה שלכם.

שווה להגיע מרחוק ולקבל טיפול יעיל ומועיל על דרך הרב שליט"א



הופיע ספר חדש ומיוחד בית נאמן

על כל עניני
הליכות הבית היהודי
בדרך התורה והחסידות

מאוצרות שיעוריו ושיחותיו
של מורינו הגה"צ רבי אליעזר ברלנד שליט"א

ניתן להשיג:

בירושלים: באולם התפילות של מורינו הרב שליט"א בדוכן של הרב אהרן שושן הי"ו.
בחנות הספרים "עין יעקב" מול שטיבלאך מאה שערים
בני ברק: "מרכז הספרים" צמוד לאיצקוביץ'
בשאר חלקי הארץ והעולם: 050-415-3392